УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

UKRAINIAN VOICE

UKRAINIAN VOICE
ESTABLISHED IN 1918
PUBLISHED WEEKLY
PRESIDENT PRESS LTD.
314 QUEEN'S AVE.
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA
TELEPHONE № 9-5161

LIX. ВІННІПЕГ, МАНІТОБА, СЕРЕДА, 6-го БЕРЕЗНЯ, 1968. WINNIPEG, MANITOBA, WEDNESDAY, MARCH 6, 1968. ЧИСЛО 10

Премієр Робартс відкидає концепцію двокультурности

ЗАЯВЛЯЄ, ЩО ПРОВІНЦІЯ НЕ ПОВИННА БУТИ ДВОМОВНОЮ

Онтарійський премієр Джан Робартс, забираючи голос у легіслятурі 27 липня, сказав, що, на його думку, провінція Онтаріо не повинна бути офіційно двомовною. Він також відкинув так звану концепцію „бікультуризму" (двокультурности). Цією заявою, сказав премієр, він хоче вияснити непорозуміння у звязку зі становищем, яке він зайняв на конституційній конференції в Оттаві, що відбувався 5, 6 і 7 лютого цього року. Ось тут його слова (подаємо за газетою „Глоб енд Мейл"):

„Чи ми проголосили, що провінція Онтаріо буде офіційно двомовною? Ми цього не зробили. Чи ми заявили, що кожна і кожний в Онтаріо буде змушений має читати другої мови? Ми цього не сказали".

Вияснюючи дальше, премієр Робартс сказав, що його уряд зайняв становище щодо справедливого трактування франкомовних меншинців Онтаріо, але він зробив це не тому, що їх заспокоїти Квебек. Задоволення слушних прав онтарійських французів є лише частинною розвязкою канадійської національної кризи. Але при цьому він хоче недвозначно підкреслити, що хоч уряд Онтаріо приймав двомовність для своїх власних функцій, „ми не прийняли бікультуризму. Це факт, що Канада є багатокультурною мозаїкою і цей факт ніде не є такий очевидний, як у провінції Онтаріо".

Він також сказав, що Онтаріо ніколи не погодиться на те, щоб хтонебудь брався до заміни конституційної монархії якоюсь іншою формою.

Та помимо своїх заяв, премієр Робартс заявив, що оскільки це є практичним, франкомовні меншинці порозумиваються зі своїми місцевими урядами та провінціяльним урядом у французькій мові і навчатися мови своєї матинної мови. Він додав, що уряд покликав до життя комітет, який виготовляє мовні курси для муніципальних і провінціяльних службовців та що для 72-ох ви-

В САСКАЧЕВАНІ ПОШИРЮЮТЬ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НА КЛЯСИ 7 І 8

Від п. С. Кобринського, президента Асоціяції Саскачеванських Учителів Української Мови, є довідомлено, що в тій провінції роблються заходи, щоб навчання української мови в урядових школах поширити на 7 і 8 кляси. Він пише:

Ще в 1962 року було дозволено викладати українську мову в саскачеванських публичних школах у клясах 9, 10, 11 і 12. У переорганізувані курсів і способів навчання в так званій дивізійній системі саскачеванський уряд дозволив навчання української мови у клясах 7 & 8 1966 року створилася організація під назвою „Асоціяція Саскачеванських Учителів Української Мови".

Заходом цієї організації Саскачеванський Відділ Освіти створив спеціяльний комітет для приготовлення курсу навчання української мови в третій дивізії, тобто в клясах 7, 8 і 9. Цей комітет має завдання перегляну ти які курси існують, які підручники є на ринку тепер і т. п., а тоді виготовити такий курс, що найкраще підходив би до теперішньої філософії і методики навчання.

Головою цього спеціяльного комітету є Брат Метелдій з Школи ім. св. Йосафата в Йорктоні, Саск. Решта членів комітету складається з членів Відділу Освіти, шкільних інспекторів і вчителів шкіл, де навчання української мови вже тепер провадиться.

Хто хотів би мати точніші інформації про стан навчання української мови в Саскачевані, може написати до президента Асоціяції Учителів на адресу: S. T. Sobytsky, Yorkton, Sask.

ПОГОДИЛИСЬ НА ФОРМУ ПЕРЕГОВОРІВ В СПРАВІ БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Американські газети повідомляють, що Єгипет і Йорданія погодились на запропоновану Обєднаними Націями формулу і форму переговорів між арабськими країнами і Ізраїлем в справі ліквідації кризи на Близькому Сході.

Ці переговори між делегацією Ізраїля і делегаціями заінтересованих арабських країн мали б відбутись в головній квартирі представника Обєднаних Націй — Гунара Джерінґа, — яка находиться в столиці Ширу Нікозії. Головою засідань мав би був представник Обєднаних Націй Г. Джерінґ. Поодинокі делегації мали б право радити в окремих кімнатах, обговорюючи різні спеціяльні справи і чекати до часу скликаня б на спільні засідання.

Найважніша уступка Єгипту полягає в тому, що він не ставить тепер вимоги, щоб перед переговорами Ізраїль зі звільнили зайняті ними арабські території.

НОВА ВАЛЮТОВА СИСТЕМА В АНГЛІЇ

Як подає англійська преса, вже цього року будуть випущені нові монети достосовані до нового кроку 54-ого. Ця система буде повні обговорювати аж в 1971 році.

Деякі старі назви будуть задержані, тільки зміняться їх взаємовідношення. Залишиться „фунт штерлінґів", тільки він не буде мати як доді 240 пенсів лише 100 пенсів. Зникне назва шілінґів, фаюрнінґа, крон і півкрон. Зате буде впроваджена нова монета, а саме пів фунта, яка буде мати 50 пенсів. Зникнуть з обігу такі монети як 6, 12, 24 і 30 пенсів. Зникнуть теж 10-шілінґові банкноти. Зникне теж з англійських монет і банкнотів старий символ Великої Британії представлений у виді жінки, що плаче над цілим світом (тобто символ „ґавуючої Британії), що був впроваджений після революції Кромвеля.

ПОМЕР П. ГАВРИСИШИН

Після довшої недуги помер дня 2-го березня в шпиталі Ст. Ванїфас заслужений український громадський діяч Петро Гаврисишин на 79 року життя. Панахида відбудеться в понеділок, 4-го березня о год. 8-ій вечері, в церкві св. Андрея при Юнлід Авеню в Вінніпеґу. Тим же урором у вівторок 5-го березня в год. 9.30 рано. В. Р. П.

ПОСЛИ ПІДТРИМАЛИ ЛІБЕРАЛЬНИЙ УРЯД ГОЛОСАМИ 138 ПРОТИ 119

ГОРДОН ЧОРЧИЛ ПОКИНУВ КОНСЕРВАТИВНУ ПАРТІЮ

Міністер Вінтерс передав Пірсонові листа резиґнації

Федеральний парлямент в Оттаві, після девяти днів безплодности, вийшов 28 лютого з сліпого завулка, в якому він був опинився внаслідок того, що 19 лютого посли більшістю голосів відкинули підвищення прибуткового податку.

Голосами 138 до 119 законодавча палата прийняла резолюцію премієра Пірсона, що повалення законопроекту в справі 5-відсоткового підвищення прибутків в о г о податку не було виявом недовіря урядові.

За резолюцією Пірсона голосували: 129 лібералів, усі вісім кредитистів Каукета і одно незалежний ліберал з Квебеку. Проти резолюції голосували: 93 консервативи, 20 послів нової демократичної партії, 3 суспільні кредитисти із західньої Канади і 3 незалежні посли, між ними посол Гордон Чорчил з Вінніпеґ Сент Ентр. Три посли здержалися від голосування. Сілвер Дамуро не голосував. Він голосує тільки тоді, коли голоси рівно поділені.

Чорчил зрадив уряд з парою

Урядова криза мала свої жертви. Уряд втратив на престижі. Консервативний посол Гордон Чорчил зрезиґнував з партії 27 лютого і перейшов на сторону незалежних. Колишній міністер в уряді Діфенбейкера і великий опоратор свого „шіфа", Чорчил сказав, що він покидає партію, бо консервативна партія „скапітулювала" перед Пірсоном, тобто подалася, замість того, щоб боротися до останнього. Він сказав, що буде знову кандидувати, якщо електкутива його округу буде цього від нього вимагати, але загально думають, що він відійде від політики і зробить інше діло. Даффа Роблина, який шукає собі федеральної округи.

Діфенбейкер робить закид Каукетові

Колишній премієр Діфенбейкер, для якого глуде положення лібералів було на руку, забирючи голос у дискусії 27 лютого, зробив натяк, що Каует зі своїми кредитистами запродався лібералам та що руку в цім діялі мав фінансист Джан Дойл. Він пригадав, що в 1963 році, коли кредитисти пішли з лібералами, щоб повалити його уряд, Дойл був також замішаний. Повертаючись проголосив в сторону лібералів. Діфенбейкер сказав, що вони поповнили злочин над парляментом і що тепер уже не треба буде кликати послів на голосування, бо уряд, заявши поразки, прийде на другий день з резолюцією, щоб попередне рішення палати уневажнити.

Стенфілд, провідник консерватистів, заявив, що спробу вирішить наряд у загальних виборах.

Винтерс зрезиґнував

Федеральний міністер торгівлі, Робертс Вінтерс, зручив листа резиґнації премієрові Пірсонові 28 лютого. Він резиґнує з кабінетного посту, але не з посольства. Подбуджений чесністю в уряді, Винтерс матиме вільну руку кандидувати на провідника партії, бо тоді його не буде зобовязувати наказ Пірсона, щоб міністри не „політикували" у той самий час, коли відбувається сесія парляменту.

Що з податком?

Оттавський уряд колектував 5-відсоткову підвищку від 1 січня цього року. Ця підвищка тепер уневажнена і міністер фінансів Шарп скаже, що уряд шукає за новими джерелами прибутку, що дали б урядові майже пів більйона долярів. Гроші, що їх уряд колектував від 1 січня (йдеться тут про 5-відсоткову підвищку), будуть повернені платникам, але не готівкою. Податковці могтимуть відтягнути вплачену ними суму, коли виповнятимуть свій „інком текс" рапорт.

Тривожні вісті з Волині

Европейські українські часописи повідомляють, що в неділю 11 лютого совєтська радіостанція в Рівному, на Волині, подавала повідомлення про переселення людей з Рівенщини. З того повідомлення виходить, що в місті Рівному працює окрема совєтська переселеньска комісія, яка вербує людей для виселення в Забайкальський і Казахстанський краї.

В повідомленні сказано, що переселенцям забезпечується безплатна подорож до місця призначення, житло на місці поселення, звільнення на деякий час від податків і різні інші пільги. Подібна переселенська акція ведеться теж у Харкові, Донецьку і Дніпропетровську.

З дотеперішніх совєтських статистичних даних не видно, щоб в Україні слідне бурі переселення, отже немає потреби переселювати людись людей. Ріднеться очевидно про те, щоб вивезти з України якнайбільше українців, а на їх місце переселити в Україну якнайбільше москвинів. Це затрнивожуюча акція, за якою треба буде пильно слідкувати й протестувати проти неї.

ПРЕМІЄР ДЖАНСОН ГОСТРО КРИТИКУЄ МІНІСТРА ТРУДО

Промовляючи на річному бенкеті квебекської партії юнісон національ, премієр Квебеку Джансон, що є лідером цієї партії, дуже гостро виступив проти федерального міністра Трудо, що є французького роду, за те, що той, мовляв, знецінює у своїх виступах квебекських французів і представляє їх у ньому доманганні в карикатурнім виді. Виступи міністра Трудо премієр порівнює із відомим рапортом лорда Дерхема, що був у нім виготовлений в 1839 році і в якому він сказав про квебекських французів, що це люди без історії і без своєї літератури.

Російські опери в Чернівцях

При чернівецькому „Палаці культури" вже 10 років існує оперна студія. Як подає київська совєтська газета „Культура і життя" з 25 січня, ця студія поставила досі такі опери: „Євгенія Онєґіна", „Черевички", „Царева наречена" і „Борис Годунов", отже опери російських композиторів. Таким чином оперна студія в Чернівцях працює для поширення російської а не української музичної культури.

КЛОПОТИ КАНАДІЙСЬКОГО СТУДЕНТА В МОСКВІ

Після студій на університетах в Ванкувері, Торонті і Каліфорнії, 30-літній В. Павлов шляхом виміни студентів між Канадою й СССР виїхав на погшлбення своїх студій в ділянці історії Росії до Москви. Він син російських еміґрантів й володіе вповні російською мовою. Довго він не загрів там місця, бо ось напала на нього офіціяльна совєтська газета „Ізвєстія" за те, що він, мешкаючи в студентському гуртожитку, він, мовляв, серед совєтських студентів протиснеться протиприродну спритність кукуючи совєтський режим.

Мабуть серед совєтських студентів знайшовся донощик чи може й більше донощиків, які побігли до совєтської газети з доносом на Павлова і тепер ця газета вимагає, щоб Павлова негайно усунули з Московського університету й прогнали його з Совєтського Союзу.

ЗА НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ВІД СЬОМОЇ КЛЯСИ

З ініціятиви Українського Відділу Манітобського Товариства Модерних Мов і при тихій співпраці з членами управи того Відділу, Комітет Українців Канади вніс 27 лютого новий меморіял до міністра освіти д-ра Джорджа Ґрегорі, щоб у новому 1968-69 шкільному році впровадити навчання української мови у сьому і восьму кляси, як це вже практикується в Саскачевані і Алберті.

Уже від ряду літ навчання української мови відбувається в клясах середніх шкіл (ґредиї IX, X, XI і XII). До цього треба додати, що Манітобський університет дав повне визнання українській мові на рівні з іншими новими визнаними модерними мовами.

ЮНІ ЗБУНТУВАЛИСЯ ПРОТИ ПРЕМІЄРА ВИЛСОНА

Британські робітничі юні збунтувалися проти робітничого уряду премієра Вилсона, який закликав робітників не домагатися в цей критичний час підвищки платні, щоб можна було успішніше боротися з інфляцією. Становище профспілок правдоподібно змусить уряд Вилсона ухвалити закон про „замороження" платень. Досі Вилсон покладався на добру волю профспілок помогти йому вийти з клопітливого фінансового стану.

КОРОТКО:

ЛЬОКОМОТИВА В РІЦІ. У Бостон Бар в Британській Колумбії гігаровий гірський пойзд пійхав 27 лютого на займ скал. що зсунувся з гір на залізничий шлях. Внаслідок цього льокомотива високочка з рейок й опинилася у ріці Фрейзер. Інженер льокомотивки і кочегар загинули.

*

ВШАНОВУЮТЬ БРАВНА. Премієр Робартс подав до відома, що провінція вшанує память Джорджа Бравна, визначного політичного діяча й основоположника газети „Глоб", з нагоди 156-річчя його народження, що припадає на день 29 листопада цього року.

*

ОВАЦІЯ СЕНАТОРОВІ. Сенатори, вставши з місць, оваційно привітали сенатора Артура Робака 27 лютого у переднєсіннім його 90-ліття. Робак уже 23 роки сенатором.

*

ДВОМОВНІСТЬ У НЮ БРОНСВІК. Дня 27 лютого почалася сесія легіслятури Ню Бронсвіку в столиці Фредериктон. Престольна промова заповіла, що на сесії буде внесено проповнень, щоб провінція стала офіційно двомовною. Французи становлять 40 відсотків усього населення. Сам премієр Робішо є нащадійсного (французького) роду.

*

ДЖАНСОН У ДАЛЛАСІ. Перший раз після вбивства президента Кеннеді, президент Джансон відвідав місто Даллас у стейті Тексас, де він вступив 1963 року Кеннеді загинув від пострілів. Джансон їхав тими самими вулицями, що Кеннеді. Він мав сильну поліційну охорону.

*

ФОРД ВІДКЛИКАВ АВТОМОБІЛІ. Форд Мотор Компанії відкликав від своїх дилерів 1.200.000 автомобілів, щоб замінити шруубу в механізмі керування автом, бо без цієї шруби міг мати можливости втратити контролю над керуванням автом. Між відкликаними автомобілями є 1720 з Канади.

*

ЗРІКСЯ КАНДИДАТУРИ. Фултон Ондерлей, 22-річний студент з Вікторії, Алберта, відмовив Ешлер Адлеєн, відмінник кандидатури на провідника ліберальної партії, яку він був радше зробити.

*

ВИСОКИЙ КОШТ ВОЯКІВ. У Вашінтоні підрахували, що кожний американський вояк у Вієтнамі коштує американську державу 40 тисяч долярів кожного року.

*

ЧУЖІ ГРОШІ. Саскачеванський міністер фінансів, Дейв Стюарт, сказав у леґіслятурі 28 лютого, що одна американська робітнича кооп. ліга мала інформаційний пункт в Саскачевані 120 тисяч долярів в 1961-68 роках. Стюарт сказав, що цю інформацію ствердкюють рапорти і документи американського департаменту праці, які підписав Вальтер Ґутрі, президент Юнайтед Ауто Воркерс Юнион (профспілка автомобільних робітників).

*

ПОМ І РОДЕЗІЯ. Сер Елек Дагласгом, колишній премієр Великої Британії, повертається на вакацію з Родезії і радить премієрові Вилсонові прийти до порозуміння з премієром Родезії, Смітом, поки ще час. Він сказав, що економічні санкції не приведуть Смита до капітуляції. Гром сказав премієрові Родезії бути терпеливим і чекати на зміну уряду в Британії. Він мав сказати йому, що коли до влади в Британії прийде консервативний уряд, то він відкличе санкції.

*

ПРОТИ БЕЗЗАКОНЯ. Незважаючи на погроли КГБ, дванадцять совєтських інтелектуалів висловили ревстрованою петицією листа до президії конференції комуністичних партій в Будапешті, протестуючи проти беззаконних суділ і потоптання свободи слова в Совєтському Союзі. Серед підписаних є Павло Литвінов і Ларисаداниєва, відомі своїми письменниками, який відбував в тюрмі політичною кару за „совєтському пропаґандуґ".

*

ЗУДАР У БУДАПЕШТІ. На комуністичному збігновиску у Будапешті прийшло до зудару поглядів між чеською делеґацією і Совєтським Союзом, внаслідок чого румунська делеґація покинула конференцію.

газета газет

Приятелі Совєтського Союзу протестують проти переслідувань письменників

Відомий журнал „Форум" надрукував дуже знаменний протест австрійських приятелів Совєтського Союзу проти переслідування совєтським режимом совєтських же письменників за те тільки, що вони мають сміливість сказати правду що там діється. Цей протест підписали: Ернст Бльох, Герберт Маркіз, Гайнріх Бель, Роберт Юнк, Ірінг Фечер і інші. В тому протесті сказано:

„Юрій Галансков і Алексей Гінсбург, Алексей Добровольський і Віра Лашкова, яка з ним станула перед московським міським судом, вийшли були цілю з під сталінської стопи. Але післясталінська стопа не менш тверда. Вона старається заломити моральну силу через слідства, а фізичну силу через тяжкі працю над працею. В кожній державі можна знайти елементи бюрократичної брутальности і наруги. Що ці елементи ще такі сильні в Совєтському Союзі, то це може радувати його ворогів, а сповнювати болем і гнівом його приятелів.

„Можливо що ті люди наткнулись на такі параграфи, які наступають проти свободи думки. Свобода думки це найвище право людини. Хто це право нарушує повинен сам сидіти на лаві обжалованих.

„Совєтський Союз зі своїм гідними подиву осягами в ділянці розбудови і в ділянці життєвоважливих міжнародних заходів вдержавив свій високий авторитет. Ми, що вболіваємо, тому ми по приятельськи кличемо: Залишіть в спокою ваших молодих письменників! Звільніть Даніеля і Синявського, заки вони загинуть в концентраційнім таборі! Візьміть на увагу критику ваших друзів!

Очевидно Москва не робить собі нічого з того рода протестів і закликів, але на Заході вони таки лишають свій слід. А тепер питання, чи серед українських прогресистів в Канаді є такі сміливаки, які зі своїми підписами проголосили б такий протест проти безпідставного вязнення українських письменників?

★

Для українців найбільш відповідна – демократія

В чікагському „Українському Житті" з 11 лютого поміщена стаття Івана Леська під заголовком „Чому демократія?". На початку тієї статті читаємо:

„Політичних форм правління державою є три: монархічна, аристократична і демократична та ще деякі їх відміни. Котра з них форм найкраща?

„На це питання відповідають так політичні теоретики, які називають державні форми, що найкращій той устрій, що найбільше відповідає характерові і традиціям даного народу, або випливає органічно з психіки даного народу.

„У звязку з цим насувається питання: Який політичний устрій відповідає найкраще українцям."

В дальшій частині своєї статті автор робить прогуляноку у наше минуле і на численних прикладах показує, що вирази елементи демократії раздовно в нашій князівській, а ще більше в козацькій доби. На прикінці своєї статті він пише:

„Супроти цього зовсім послідовним являється факт, що новопоставлена, а згідно відновлена українська держава 20-то століття прийняла демократичну форму владу, як щось самоврозуміле.

Всі інші форми державного правління чужі українцям: князів посадили на Україні варяги, кролоти — Польща, царі — Московщина, цісарі — Австро-Угорщина, диктатуру московської комуністичної партії — комунізм, диктатуру „вождя" — Центральна Европа. Як витвори чужі, вони можуть надавитися для народів, що їх створили, але українській вдачі і свідомости — вони противні.

„Насувається питання, чому не могла вдержатися українська держава, хоч мала притаманний українцям демократичний устрій. Відповідь на це: причина тут не так у формі правління, а радше в інших чинниках, головно етно-психологічного характеру, що вимагають окремої студії."

★

Відвернений порядок головних завдань СКВУ

Паризьке „Українське Слово" з 21 січня вмістило статтю професора Українського Вільного Університету в Мюнхені і дійсного члена НТШ О. Кульчицького під заголовком „На перехресті двох конгресів" з підзаголовком „Сподівання і здійснення". Автор статті каже, що Конгрес присвятив за мало уваги таким важливим проблемам як збереження української ідентичности в діяспорі і підтримка визвольних змагань Батьківщини. В тій статті між іншим читаємо:

„Правду сказавши, СКВУ, якщо глядіти на його резолюції, маніфести, звернення і ті самі його вправи, виявив радше тенденцію відвернути порядок важливости двох головних завдань Конгресу, — підтримки Визвольних Змагань Батьківщини і збереження української ідентичности, чи як в конгресових виданнях найчастіше вживається національної субстанції української діяспори".

„...Тільки одна, правда по можливості вичерпна і знамениста, — доповідь редактора Сірика і тільки одна резолюція, а саме — перейнята від Комісії української системи виховання дефініція виховного ідеалу українця мала безпосереднє відношення до справи збереження української ідентичности".

Для тих, що дбають —

ZAWIDOSKI FUNERAL HOME

Phone 589-4911

ДОСВІДЧЕНА І ГДНА ОБСЛУГА

Найкраще бальзамування. Найкращі ціни.

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У ВИННІПЕГУ!

ЩО ПИШУТЬ В АНГЛОМОВНІЙ ПРЕСІ ПРО НАС

В останніх часах багато пишеться про українську проблему в англомовній пресі. Наші читачі не мають доступу до всіх англомовних щоденників і журналів. Крім української преси, вони читають тільки ті щоденники, що виходять в їхніх більших містах. Українці в Едмонтоні, наприклад, читають щоденник, який виходить у їхньому місті. Думаємо, що дуже мало їх переділкують щоденники, які виходять у східній Канаді, а українці в східній Канаді ледве чи слідкують за тим, що пише про нас преса в західній Канаді. До цього часу ми подавали деякі уривки статтей в українському перекладі. Нам, одначе, здається, що деякі матеріяли варто подавати повністю, а дошці уривки з них, в мові оригіналу, бо тоді наші читачі зможуть зробити з них добрий ужиток. Взявши це до уваги, ми вирішили подавати вибрані статті повністю, які особливо цікавлять українську громаду. Чи цей відділ буде появлятися постійно, залежатиме від того, як його сприйматимуть наші читачі. А тому, що наше видавництво не може передплачувати усіх щоденників, просимо наших читачів надсилати нам статті й новинки, в яких коментують, українське питання. Надсилаючи такі вирізки, треба подати назву газети і дату числа.

* * *

Dissenting Soviet Writers Focus On New Regime

(Lengthy excerpts from an article by David Waters)

A growing volume of evidence suggests that Russia is undergoing a McCarthy-like era against the more outspoken intellectual opposition to its policies.

The intellectuals appear to have focussed their criticism on the sensitive areas of the Russification of the Soviet Republic of Ukraine, the stifling of the freedoms being demanded by Russia's professionals, and the growth of anti-Semitism in the U.S.S.R.

...The treatment given the critics within first gained world-wide attention when news leaked out about the trials of the writers, Sinyavsky and Daniel, who in February of 1966, were sentenced to seven and five years respectively for writing anti-Soviet propaganda.

At about the time Sinyavsky and Daniel were being tried, a large number of Ukrainian intellectuals were arrested. Most were tried in secret. They were charged with anti-Soviet activities and sentenced to jail terms of anywhere up to six years.

Among those arrested were the journalist, I. Svitlychnyy, the critic, I. Dziuba, and the writer M. Masiutko. The evidence suggests that their criticism was not Anti-Communism but a pro-Ukrainian nationalism. They are claiming that within the constitution of the Socialist Republics which make up the U.S.S.R. the legitimate growth of the differing cultures was guaranteed. That, in fact, this right had been suppressed and that the U.S.S.R. should revise its policies in line with the original revolutionary guarantee.

Suppression of Ukrainian nationalism is nothing new. For close to a thousand years the Ukrainian culture has known few periods of freedom. The land it occupies is strategically important and situated at the crossroads of Europe's warring factions. It has been occupied in total or in part by Lithuania, Poland, Austria-Hungary, Germany, Czechoslovakia, Romania and Russia. Ukrainians were forced into a program of Russification which was attempted by Catherine II.

...For a while after the beginning of the Communist revolution it appeared that the Eastern Ukraine might succeed in nurturing its own culture without outside interference.

But the same economic forces operative before the revolution soon dictated similar patterns of suppression. Russification under Stalin was effected through countless deportations and executions of Ukrainian nationalists.

The present wave of criticism is especially significant because many of the critics under attack come from other parts of the Soviet Union. Most have spoken out against anti-Semitism and clamored for broader intellectual freedom.

Last November, Vycheslav Chornovil was sentenced to three years in a labor camp. He had attended the trials of the Ukrainian intellectuals as a state functionary. He was a post secretary of the Young Communist League. After the trials he produced a stream of protest against their basic illegality.

It is typical that in a letter to Pyotr Shelest, the Ukrainian Communist party leader, Chornovil is reported to have written:

„Communism represents the highest development of the spiritual life of every individual. Man is not a robot without a soul, he lives by an established program. Man examines each program with his brain and with his heart. In a community of thoughts, the contest of opinions, the crisscross of ideas — these are a powerful lever that always has moved and always will move humanity forward.

„The highest saturation of material goods, without the thought and will, is not Communism. It is a great prison in which the food rations of prisoners are increased..."

(The GAZETTE, Montreal, February 16, 1968)

Відповідь „галицянинові"

Якийсь мешканець Едмонтону, що живе на 66 Еевню і підписав себе „A Galician-Canadian", написав був листа до „Едмонтон Джорнал", в якому заперечив право українців до Галичини, а щобільше, вперше, що українська нація була створена грубою габсбурзьку „авдіянсією". Тому дуже влучно відповідає в „Едмонтон Джорнал" українець з 93 вулиці, в числі з 22 лютого:

'GALICIANS'

I am very grateful to you for publishing a letter from yet another hyphenated Canadian, the "Galician-Canadian".

It reminded me of a conversation I had some 15 years ago with my neighbor, an elderly, conservatively-minded Canadian of British origin.

Standing on his side of the fence, my neighbor asked: "Tell me please, what happened to those Galicians who could be found in such abundance before World War I? They were good people, worked like mules and requested very little for their toil."

I could not show my neighbors "a Galician" at the time and I am indeed very sorry that my neighbor died some years ago, as I could have shown him one now.

There is not much I can add to "Galician's" remarks except that the historical name of the Western Ukraine, 'Halychyna', derived from the name of the capital in medieval times. The word "Galicia" was coined by the Austrian bureaucracy; it is, in my opinion, an inept translation of the word 'Halychyna'.

As far as Galician's ethnic origin is concerned, I wish to admit that in the Western Ukraine before World War II there lived a sprinkle of Russians, to be exact less than one hundredth of one per cent of the population, which was predominantly Ukrainian.

Mr. "Galician" appears to be one of them.

Ukrainian Canadian
93rd Street

Вісті з Торонта

РЕДАКТОРКА НАТАЛКА КОГУСЬКА В ТОРОНТІ

Учора, 22 лютого 1968 р., канцелярію Центрової СУС відвідала пані Наталія Когуська — редакторка жіночого журналу „Промінь", що побудовчи в Торонті, вона приймала участь в конференції Об'єднання Українських Педагогів Канади, відбула засідання з Управою Союзу Українок Канади, була участницею студентського дня в Торонті, та нарад Центрової СУС, як також пані Анастазії Трищук з Оттави представника Міжнародного Жовтня Українок, що звідсіля вирвала про пляни згадаеної організації.

Пані Когуська, як директора Ради Українських Шкільництва на Канаді, при Консисторії УПравоСлавної Церкви, відбула також нараду з проф. В. Іванисом, головою РУШ на Східно Канаду.

СТУДЕНТСЬКІ ДНІ У ТОРОНТІ

У п'ятницю, 23 лютого ц. р. при Торонтонському університеті відбувся 27-ий студентський бенкет. Бенкет відбувся в Концерт Голл Ройл Йорк готел. В цьому році було 28 гредуантів — українців. Між ними були Сергій Вікторович Ґетьманчук В.А.Se., і Петро Смильський В.А.

В суботу 24 лютого ц. р. в залі університету старанням Українського Студентського Клюбу при Торонтонському університеті відбулися такі дебати: „Українці тоталітарні чи консервативні". За — Гаравд (Ренната Голод-Третяк, Ґриць Грабович). Проти — Торонто (Марта Скоропуська, Петро Лицевський). „Українські політичні партії є корисні для української діяспори". За — Торонто (Роман Мельник, Павло Чумаченко). Проти — Монтреал (Ярема Колесай, Роман Сербин).

Resolved: „Ukrainian language is necessary for the preservation of a Ukrainian identity".

Affirmative — Cleveland (Maria Fur, Mergia Hruszkewycz)

Negative — Toronto (Christyna Tomkiw, Victor Hornbachenko).

Вступне слово при відкритті сказав голова Клюбу Ігор Гардиш. Спікерами були: Юрій Кочан, Ігор Ґаркавий і Зенон Березовський і др Б. Сенкоколіт. Судді визнали найкращими дебатантами: Мотрю Грушевич і Гриця Грабовича, найкращою дружиною: з Монтреалу — Роман Сербин і Ярема Келебай). Студенствто — числом 62 голосів проти 15 голосів меншість проти політичних партій.

На кінець відбулася ідостроєна доповідь інж. Зенона Мазуркевича „Багатозначність церковної архітектури".

РІЧНІ ЗБОРИ КРЕДИТОВОЇ СПІЛКИ „СОЮЗ"

У неділю, 25 лютого ц. р., в Катедральній залі св. Володимира при вул. Бетюрст ч. 400 відбулися загальні річні збори Кредитової Спілки „Союз". Зборами проводила дирекція під головуванням п. Михайла Шиповяка.

Після заслуханням звітувань і дискусій над звітами доповнено дирекцію двома новими членами — Ю. Т. Ґренік і Панас Стемура, потовно обрано інж. М. Шиповика. До Контрольної Комісії добрано Андрея Кармара, до Кредитового Комітету поновно обрано — Ярослава Бакана.

Кредитовий „Союз" за звітом на день 31 грудня 1967 і 1966 рр. по стороні прибутків виказує (1967) 276,890 (1966) 266,185.

По стороні витрат 173,911 (1967) і 151,726 (1966). Чистий прибуток за рік 1967 — 102.979 а за рік 1966 — 114,459. У минулому році Виховний комітет особливої уваги приділяв для заочатковання спеціального фонду сприяння виховання молоді.

Заповнена анета свідчила про велике зайтересування членства зборами.

ВИСТАВКА ГРАФІКИ КУЗЬМЕНКА

Від 25 лютого до 16 березня 1968 р. в галереї „Мистецтва і Світ" при вулиці 830 Йонг Стр. — відкрита виставка графіки Віктора Кузьменка (Львів — Україна) Галерея відкрита від вівторка до суботи (год. 11 — 5 попол.).

ФУНДАТОРИ ПАМ'ЯТКОВИХ ПРЕМІЯ ДЛЯ КРАЛЬ СУЖ

Кожна кандидатка на почесний титул Краєї Української Преси на 1968 рік отримала на Равтл Української Преси у Торонто в суботу 17 лютого цього пам'ятного премію у виді 1-го тому енциклопедії Енциклопедії Українознавства вартости 37.50 дол.

Премії уфундовані такі українські установи і підприємства: Український Народний Союз, Джерзі Сіті Америка, а з Торонта: Українська Кредитова Торговельна Спілка, Українська Кредитова Спілка при церкві Божої Матері Неустаючої Помочі, Українська Кредитова Спілка „Будучність", Українська Кредитова Спілка „Кредитовий Союз", Українська Гуртівня Ю Бі Ей, Українська пекарня „Фючер Бейкері" і Говм Тавн Бейкері, Українська оптова фірма Аберфоїл Фудс ЛТД., Данар-Гауз Ко. ЛТД. — п-ні Ірина Малицька, Українська крамниця взуття „Орбіт", Д-р Модест Мицик — „Трайдент" Ріел Естейт ЛТД, і Спілка Ярослава Хоростільц — Дандес Ґловер Фарм, Володимир Ґоренко, Ґоренко Ґлоб Брокер, Роман Чолкан і Спілка — продаж реальности і обезпеченева агенція, — Блур-трезвей Ейдженсі — Маркіян Коуз.

Крім першого тому англомовної Енциклопедії Українознавства, вартости 37.50 дол., що його отримала кожна з дванадцяти краль подовжених кандидаток, вибрана ранні Краля Української Преси на 1968 рік отримає від фотографійного заведення Сіївен Фото-студіо п-ва Ст. і О. Кутових великий кольоровий фотоконтрет вартости 25 дол.

Декорація залі, яку виконала українська фірма „Меріз Флаурщан" була уфундована щедрим дотком 50 дол. від фірми продукції реальностей п. Богдана Синишина „Прогрес Ріел Естейт".

ДОПОВІДЬ Д-РА ПРОКОПА

Дня 8-го березня 1968 р., в Мистецькому Стоваришеньі „Козуб" відбудеться доповідь Мирослава Прокопа відомого редактора з „Пропаґанди" і „Ідеї", — „Ґрафіти, стіни — елементи і тенденція сучасної самообборони українського народу". Доповідь відбудеться в залі Українського Народного Дому при вул. 191 Ліпинкот. Початок о год. 8-ій вечора. Вступ за добровільною датною. Упра за „Козуба" всіх зайтересованих запрошує.

І. Б.

СЛОВО СКУЛЬПТОРА Л. МОЛОДЖАНИНА НА ВІДКРИТТІ МИСТЕЦЬКОЇ ВИСТАВКИ В КОЛЕТІ СВ. АНДРЕЯ

Відкриваючи сьогоднішну виставку картин, чи радше праць наших мистців, хотілося б мені підкреслити особливо цей відкритий факт, що це мабуть перша цього роду мистецька виставка, влаштована українцями у Вінніпегу, на якій ми маємо можливість оглянути понад 100 праць наших мистців. Цей відрадний факт треба ще й тому підкреслити, що він правдоподібно залишиться доказом, що наше громадянство зовсім не байдужне до нашого прагнення цікавитись проблемами нашого мистецтва, без чого усі наші зазяви про наші історичні заслуги і вклад в культуру Канади залишаються необгрунтованими і неперекоюючими.

З тих міркувань треба вже з початку сказати признання ініціятором цієї виставки, які незважаючи на ще так недавні дуже прикрі напади, що їм вони були і є, не боялися культурні імпрези, а в тому числі і сьогоднішну виставку творів наших 66 мистців.

Звичайно про кожну колеґіяльмистецької виставки робиться спробу, хочби й коротко, обговорити твори, або приглядати чи тільки згадати про обставини творчости і труднощі майстра, а навіть може й порахувати скількість знищених-змальованих пейзажів чи замальованих полотен.

Я це завдання залишаю нашим мистецтвознавцям. Мені, при цій нагоді, хочеться звернути вашу увагу на інші проблеми, а саме на проблеми, які не залежать від мистців. Йдеться про середовище-оточення, серед якого доводиться жити і творити мистцю. Якщо хати на увазі мистців в ширшому розумінні, цебто письменників, музик, образотворчих мистців, хорів і т. д. і їх відношення до суспільства, то можливо, що я ризикую ствердити, що наше громадянство пригадує собі про існування на світі Божому мистця, тільки тоді, коли треба влаштувати якусь академію і коли доходить потреба оформити цьому, саме стосується і до наших співаків, чи хорів, які також поза увагою суспільства і яких це суспільство пригадує собі тоді, коли надходить пора влаштувати концерт чи академію. На жаль, таке ставлення дуже часто приводить до того, що умовини щоденної ґрунтовної праці мистців чи мистецьких ансамблів стають щораз то важчі і тим самим знижується їхній мистецький рівень.

Говоряти про ґрунтовну щоденну працю мистця чи ансамблю, я хочу підкреслити, що така праця можлива тільки в такому суспільстві, яке не на словах, чи в ділі дає доказ свого зацікавлення і розуміння вартости мистецтва в житті народу, цебто, коли це суспільство ставиться морально, але й матеріяльно сприяє розвиткові тієї творчості.

Не будемо говорити про те, в яких обставинах і при якому зацікавленні нашого громадянства творили свої твори наші автори ось тих мистецьких творів, які перед вами. Одначе зовсім певно можемо сказати, що велика більшість авторів оцих картин були залишені на приватних підтримки організаційного і матеріяльного характера. А все ж таки, вони не потонули в чужому оточенні, а навпаки зайшли своїмиталантові, працьовитості і вперті своєї любови до свої належне місце, а навіть і до почесне в наших співгромадян. Треба сподіватись, що колись таки прийде той час, коли й наше зорганізоване громадянство зацікавиться також життям і творчістю наших мистців. Хочеться вірити, що якщо не в кожній українській хаті, так бодай в хатах наших відомих громадських діячів, є висітимуть репродукції сумлінної вартости праць, а висітимуть картини-оригінали картин наших мистців.

Це буде найкращий доказ іншого зацікавлення проблемами нашої культури, так, як доказом зверхнености і розуміння проблем духового розвитку нашої молоді є княжий дар 66 мистців, які подарували для колеґії понад 100 своїх творів. Чи можна від них більше вимагати? Мені здається, що ні! Вони зробили все, що було в їхніх можливостях. Останнє слово залишається за Вами.

Якщо сьогодні на великій чистині картин, які висять перед Вами, появиться маленька картонка „Продано-", то це буде найкращий і найбільш промовистий доказ нашого розуміння творчости мистця, а також буде доказом розуміння потреби духового розвитку і виховання молоді. Виставку вважаю відкритою.

З Українського Світу

УКРАЇНЦІ В ПОЛЬЩІ ПРО „ДРУГУ РІДНУ МОВУ"

У увазу з тим, що у видавництві „Наукова Думка" (Київ) вийшло виправлене і доповнене видання праці горезвісного „академіка" Івана Біволіда „Розвиток мов соціялістичних націй СРСР", у варшавській „Нашій Культурі", ч. 12/1967 р., надруковано рецензію Максима Запорожця, в якій між іншим автор пише:

„Та як, мабуть, не всі думки, міркування і твердження українського мовознавства перекондені, як слід обгрунтовані. Зокрема виклике сумніви його ось такий погляд:...

Тут автор наводить цитат „академіка" про те, що російська мова в Україні стала другою рідною мовою, а тоді завважує:

„Прекрасна російська мова була, є і буде перш за все національною мовою російського народу, його рідною мовою, братньою мовою для європейських народів, яку треба вивчати, але яка згідно з ленінськ. В. І. Леніна, не повинна підмінювати мов інших республік Радянського Союзу."

„БЛАЖЕННІ ВІРУЮЧІ..."

В четвертому числі журнала „Молодинтерна", який почав виходити в Києві в 1967 році, надруковано статтю О. Стрижака, в якій він доводить, що „українським нормативним правопитом є Ленін (ст. 82), а не Розно, як називають одне з обласних міст України."

Максим Запорожець, в газеті „Наше Слово", ч. 53/1967 р. (Варшава), пишучи про це „відкриття" О. Стрижака, дає ось які свої міркування:

„Тепер треба тільки добитися, щоб указом Президії Верховної Ради УРСР уточнено наймуднішу назву міста."

Тепер треба тільки добитися, щоб указом Президії Верховної Ради УРСР уточнено наймуднішу назву міста."

„Блаженні віруючі...",

хочеться сказати М. Запорожцеві, який мусів би і без знати, що заки Верховна Рада „суверенної" України видасть указ, то треба ще й згоди Президії Верховної Ради Росії, цебто СРСР.

ЧОМУ Б І НЕ РАДІТИ?

В комуністичному „Житті і Слові", ч. 7/1968 р., надруковано листа Івана Курдила до редакції, в якому він пишеться також деякі уривки з листа від свого брата з України, а в якому той пише, що закінчив будову хати (з цегли і каменю).

Звичайно, що І. Курдила радіє з того приводу і на закінчення додає:

„В попередніх листах брат писав, що на будову хати купив 16 тисяч цегли і 1.700 штук черепиці на дах."

Правду кажучи, ми також раді, та ще й тому, що І. Курдила не мусітиме більше посилати посилок, за які його брат збудував хату.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА ПРЕМІЯ ПОЛЬСЬКОМУ ПИСЬМЕННИКОВІ

Краківський гурток Українського Суспільно-Культурного Товариства звернувся в минулому році до Комісії по Шевченківських преміях в Києві з пропозицією прийняти Шевченківську премію відомому польському письменникові Єжому Єнджеєвичу за його твір „Українські ночі". (Біографічний роман про Т. Шевченка).

Секретар цього гуртка, Р. Анрухович, на IV З'їзді УСКТ повідомив, що одержано відповідь, в якій сказано, що пропозиція буде розглянута після того, „як цей твір появиться в перекладі на українську мову."

„БУЛО КОЛИСЬ..."

В повідомленні київських газет про надрукування „Атласу української мови" в трьох томах написано, що до атласу увійдуть дані про українську мову поза межами УРСР, а в тому і про мову українців на Далекому Сході, де згідно з переписом населення з 1959 р. живе 2 мільйони 802 тис. українців.

В закінченні повідомлення сказано, що у 30-роках тут існували школи з українською мовою навчання."

Значить існували до часу самоуробства народного комісара освіти М. Скрипника. З хвилиною, коли Україна почала ставати щораз то більш „суверенною", по тих школах і сліду не осталось.

Заступ комуніст т и ч н о ї партії і російських шовіністів щодо розвитку української мови виродовк 50 років комуністичної-російської влади в СРСР справді „колосальн".

„НЕМАЄ ЛИШЕ З РІДНОЇ ЛІТЕРАТУРИ"

В київській газеті „Літературна Україна", ч. 14/1968 р., надруковано статтю учителя К. Ходосова під заг. „!...І неофіти слова теж", в якій мова про обставини і можливості навчання української літератури в школах.

Маючи на увазі коротнометражні фільми про життя визначних письменників, автор каже:

„На жаль, — і це вже те, що обурює! — у фільмотеці обласного Інституту вдосконалення кваліфікації вчителів, який постачає школи фільмами, — жодного фільму з курсу української літератури! Десятки, сотні стрічок є, гори цілі лежать їх — і про стародавній Рим та Ассіст, і про сучасний Париж та Лондон, про джунглі Африки, і таємниці з хімії, географії, фізики — немає лише з рідної літератури.

„Чому?"

ки та непотрібного для Оксани Соловей кадила", коротко, розказав про життєвий та літературний шлях художньої перекладачки перлин світової літератури на українську мову — Оксани Д. Соловей. Він перелічив тематику та назви перекладених авторкою творів із французької, німецької, англійської і американської літератури, подав місце їх появи та назву журналів, де вони друкувалися (усіх разом понад 20) і попросив до слова авторку — даючи їй змогу промовити самій уривки із перекладів, що ще не були друковані. Це завдання виконала авторка продовж неповної години блискуче.

Вона прочитала уривок із американського письменника Джана Стейбека п. н.: „Криза кабінету" що становить частину повісті цього ж автора п. н. „Коротке владарювання Піпіна IV" та переклад із німецької мови п. н.: „Бразилійський епізод" з додатком „Пісні про Гавяту" — Г. В. Лонгфелло (переклад з англ. мови), що її (пісню) в українській літературі вже раніше перекладали О. Олесь і К. Шимгавський (1956 року в Києві). Гарна аперцепція автора її знаменитий тембр голосу та над усе мистецький рівень самих перекладів добірною українською мовою викликали у вдячної публіки заслужену реакцію у формі довготривалих оплесків та щиродружніх гратуляцій і потисків руки.

Продовж короткої перерви автора знайомилась особисто із прихильними на її вечорі слухачами. За чайком та перекускою проведено дружній розмови, після чого, у 2-гій частині Вечора Оксана Д. Соловей продемонструвала на екрані хронотекстрафічний фільм та діяпозитиви до показу українського обрядового хліба та міжнародній виставці етнографії в Ст. Пол, в якій українці з великим успіхом взяли участь, і про який ми повідомляли в „Українському Голосі". До кожного образка подавала вичерпні відомості, бо ж бувала вона організаторкою та згодом і пропагаторкою цієї виставки. Вечір тривав до пізньої години. Подякувавши Оксані Дмитрівній Соловей за її приїзд із далекого Ст. Пол, у Міннесоті — пані Оксана Рак закрила цю незвичайно милу та прикладну імпрезу. — Дружні розмови в поменшеному товариському гурті ще довго велись у „Бесіді", доки всі подались до заслужений спочинок.

ДРУГИМ ВЕЧОРОМ була Конференція УВАН влаштована в суботу, 10 лютого ц. р. в будинку Академії при 206 захід — 100-тій вулиці в Нью Йорку, присвячена на славний пам'яті дійсного члена УВАН — Дмитра Федоровича Солов'я, нещодавно згаслого доброго громадянина та заслуженого українського науковця. На Конференції, якою проводив проф. Яків Зозуля та яка почалася о год. 6.30 вечорі, мали доповіді про Покійного: проф. Іван Бакало, проф. Григор Костюк та проф. Володимир Міяковський. Кожна доповідь мала свій чітко зазначений характер та була дуже дбайливо, по академічному підготована і з великою любов'ю та пошаною до Покійного — Дмитра Федоровича Солов'я виголошена.

Доповіді ілюструвались музикою та публіцистичною спадщиною Небіжчика, що й були показані на окремому підготовленому для цієї цілі столі, а на стінах пишалися великі, кольорові фотознімки Покійного від ранньої молодости до самої смерті, що за них подбала приявна на вечорі дочка Оксана Дмитрівна Соловей, яка на закінчення конференції дякувала доповідачам та учасникам конференції (понад 50 осіб!) за велику у важливість до дорогого її серцю Батька. Як додаток на конференції п. Федір Бульбенко прочитав знаменитого листа-спогад проф. І. Іванівського з Вашінгтону, що також прислав на вечір вазонок жвавих червоних тюльпанів.

Після закінчення учасники Конференції спільно сфотографувалися. Так і закінчився цей хороший вечір.

Іван Костюк

ВИСТАВКА МИСТЕЦТВА В КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

В Колегії св. Андрея при Манітобському університеті відбулася в днях 25 лютого до 3 березня особлива виставка мистецьких творів; в одній великій залі і в двох коридорах двох поверхів колегії розвішано понад сотку картин, що їх мистці подовчували на продаж на доход колегії. Цьому великому роботу зібрання таких творів перевів п. Микола Чорний з Нью Йорку. На відкритті виставки було справді повелике число гостей — до 700 осіб, українців і неукраїнців. Вони ходили простор о р н и м і приміщеннями колегії, розглядали твори мистецтва, дискутували, а на чайному прийнятті ділилися своїми враженнями в складані. Була це вдала, культурна і корисна імпреза, яких у Вінніпегу як так то багато.

Треба відразу сказати, що рівень виставки зовсім позавидкий. Хоч воно зовсім зрозуміле, що мистці, даруючи свої пожертви-твори, вибирають з них не найцінніші, виставка показує чимало творів високої, а то й високої мистецької вартости. Список мистців був уже оповіщений у нашій пресі (їх, за каталогом, 58, але фактично на виставці представлені 66 мистців). Ми вирізнили б спеціяльно речі О. Буланишського (Моряє), Я. Вижницького (Поліські к а Лавра), З. Витанович (мертва природа), Я. Гвіздовського (два дереворіби), Л. Геца (Родина), А. Коломийця (Монах), К. Кричевського (Парнік), Б. Курчина (Поліські лиц), М. Морозов (Церква в Космачі), М. Неділка (Озеро), Т. Щепка (забстракція). Цей вибір можна б подовжити, бо він — справа особистого смаку. А публіка? Встановити якийсь один кри терій її смаку неможливо. Якщо орієнтуватись за закупами, то куповано одинаково речі реалістичні і модерністичні, сантиментальні і примітивні, олії, акварелі, графіку і скульптуру. На виставці було щось для кожного на його смак.

Варто підкреслити той момент, що допомогти проведенню колегії взялися друкарньо мистці і православні і католики. І ще хотілося б підкреслити, що наші мистці зовсім не належать до багатіїв, і що тільки одиниці з них живуть з мистецтва. Величезна більшість їх, понад 90 відсотків, займається мистецтвом у вільних від праці годинах. Це прекрасно, що вони дали свої твори на тому вказівку цілі, як колегія, але це не зовсім повинно бути заохотою для інших установ також організувати собі подібні імпрези.

І сама виставка, і скільність публіки, що прибули на її відкриття, наводує думку, що Колегія св. Андрея, так зручно приміщена в університетському комплексі і Вінніпегу, могла б відіграти помітну культурну р о л ю, влаштовуючи час до часу мистецькі виставки. Для цього їснує вигідне приміщення, культурне оточення і запевнена своя і загальна кавальна публіка, перевважно із студентських й інтелектуальних кіл. Справе ця варта обговорення з нашими мистецькими колами у Вінніпеге. Тоді імпрези могли б відбуватися і в суперовлі невеликих вокальних виступів, як це часто буває в американських Музеях, галереях та школах. Тут є тільки одна умова: свої зв'язок з університетом згори виключає всяку заматорщину.

Годі не згадати, що на виставці були не тільки картини, а й ткані у весняних капелюхах. Якщо б це було паризька, виставка, то це було б згадане на першому місці.

с. гор.

Добринін передбачує успіх Джансона

Совєтський амбасадор у Вашінгтоні, Анатолій Добринін, якого на довший час покликано до Москви на нараду в справі політики, яку Москва має вести у відношенні до Америки, мав радити кремлівським верховодам, щоб вони числились з можливостями, що президент Джансон залишиться на свому пості дальше і буде американським президентом аж до 1972 року.

Вісті з Квебеку

(Пише Богдан Панчук)

ЯРОСЛАВ КУЛЬБА ОЧОЛЮЄ САМОСТИЙНИКІВ

Загальні річні збори відділу ТУС в Монтреалі відбулися з почином Нового Року із традиційним прийняттям, яке кожного року фінансує один із членів. Цього року прийняття „зафундував" п. Павло Яворський. Збори відбулися у гарній, приємній та діловій атмосфері із гарним числом присутніх-членів.

Уступаюча управа здала звіти зі своєї діяльности впродовж минулого року. Поза звичайними місячними зборами і працею бібчуючого характеру і змісту, які члени ТУС індивідуально працюють в ряді інших організацій, а також в ґрунті церковної громади, опікуються молоддю та співпрацюють тісно з жіноцтвом. Курси укр. народознавства цього року як в минулих б/ц вдалі і успішні. Мабуть до найцікавіших неписаних, але приємних завдань було впродовж року вітати і мусіли опікуватися гостями, які прибули з цілої Канади на Світову Виставку.

Окремо треба згадати гуртки самостійницької молоді із Едмонтону та Саскатуну. Відділ ніс славну частину відповідальности за Східню Екзекутиву, за яку до минулого з'їзду відповідав Монтреаль і Оттава. Взяв участь у з'їздах Східної Канади у Відділі Ньюторонтоськім в с е к а н а д с ь к и м з'їзді.

До управи на 1968 рік у-вийшли: Ярослав Кульба — голова, Андрій Заларчиков — заступник голови, Лука Томащук і Павло Яворський — секретарі, Володимир Головач — скарбник, Мирослав Гавриш та Маріян Лах — члени Управи.

ЗБОРИ ВЗАЄМНОЇ ПОМОЧІ

Річні збори Взаємної Помочі, 13-тий відділ, українського асекураційного товариства відбулися в залі Собору Святої Софії 21 січня, ц. р. з участю 20 членів. Зборами проводила президія в складі голови п. Л. Томащука і секретаря Б. Панчука. Після висловлення і прийняття звітів уступаючої управи відбулися вибори. В склад управи Ради Парафії Оксана Рак в кількости 6 громадян і в Метрополії жалібними відправами й панахидою пошано-вано помершого мистця Романа Пачовського, у відмітний зал нью-йоркського Літературно Мистецького Клюбу відбулася дуже цікава та своїм мистецьким рівнем і підготовкою незвичайно цінна імпреза: Авторський Вечір Оксани Соловей. З огляду на Панахиду за спокій душі бл. п. Р. Пачовського — Вечір розпочався з оправданим запізненням. Його відкрила голова Оксана Соловей кадилом", коротко, розказав про життєвий та літературний шлях художньої перекладачки перлин світової літератури на українську мову — Оксани Д. Соловей. Він перелічив тематику та назви перекладених авторкою творів із французької, німецької, англійської і американської літератури, подав місце їх появи та назву журналів, де вони друкувалися (усіх разом понад 20) і попросив до слова авторку — даючи їй змогу промовити самій уривки із перекладів, що ще не були друковані. Це завдання виконала авторка продовж неповної години блискуче.

Вона прочитала уривок із американського письменника Джана Стейбека п. н.: „Криза кабінету" що становить частину повісті цього ж автора п. н. „Коротке владарювання Піпіна IV" та переклад із німецької мови п. н.: „Бразилійський епізод" з додатком „Пісні про Гавяту" — Г. В. Лонгфелло (переклад з англ. мови), що її (пісню) в українській літературі вже раніше перекладали О. Олесь і К. Шимгавський (1956 року в Києві). Гарна аперцепція автора її знаменитий тембр голосу та над усе мистецький рівень самих перекладів добірною українською мовою викликали у вдячної публіки заслужену реакцію у формі довготривалих оплесків та щиродружніх гратуляцій і потисків руки.

Продовж короткої перерви автора знайомилась особисто із прихильними на її вечорі слухачами. За чайком та перекускою проведено дружній розмови, після чого, у 2-гій частині Вечора Оксана Д. Соловей продемонструвала на екрані хронотекстрафічний фільм та діяпозитиви до показу українського обрядового хліба та міжнародній виставці етнографії в Ст. Пол, в якій українці з великим успіхом взяли участь, і про який ми повідомляли в „Українському Голосі". До кожного образка подавала вичерпні відомості, бо ж бувала вона організаторкою та згодом і пропагаторкою цієї виставки. Вечір тривав до пізньої години. Подякувавши Оксані Дмитрівній Соловей за її приїзд із далекого Ст. Пол, у Міннесоті — пані Оксана Рак закрила цю незвичайно милу та прикладну імпрезу. — Дружні розмови в поменшеному товариському гурті ще довго велись у „Бесіді", доки всі подались до заслужений спочинок.

ДРУГИМ ВЕЧОРОМ була Конференція УВАН влаштована в суботу, 10 лютого ц. р. в будинку Академії при 206 захід — 100-тій вулиці в Нью Йорку, присвячена на славний пам'яті дійсного члена УВАН — Дмитра Федоровича Солов'я, нещодавно згаслого доброго громадянина та заслуженого українського науковця. На Конференції, якою проводив проф. Яків Зозуля та яка почалася о год. 6.30 вечорі, мали доповіді про Покійного: проф. Іван Бакало, проф. Григор Костюк та проф. Володимир Міяковський. Кожна доповідь мала свій чітко зазначений характер та була дуже дбайливо, по академічному підготована і з великою любов'ю та пошаною до Покійного — Дмитра Федоровича Солов'я виголошена.

Доповіді ілюструвались музикою та публіцистичною спадщиною Небіжчика, що й були показані на окремому підготовленому для цієї цілі столі, а на стінах пишалися великі, кольорові фотознімки Покійного від ранньої молодости до самої смерті, що за них подбала приявна на вечорі дочка Оксана Дмитрівна Соловей, яка на закінчення конференції дякувала доповідачам та учасникам конференції (понад 50 осіб!) за велику у важливість до дорогого її серцю Батька. Як додаток на конференції п. Федір Бульбенко прочитав знаменитого листа-спогад проф. І. Іванівського з Вашінгтону, що також прислав на вечір вазонок жвавих червоних тюльпанів.

Після закінчення учасники Конференції спільно сфотографувалися. Так і закінчився цей хороший вечір.

Іван Костюк

Можливо Ви самі не свідомі того, що можете отримати канадське громадянство

Багато людей в Канаді кваліфікують на канадське громадянство, не здаючи собі з цього справу. До цієї групи можуть належати старші люди, яким тяжко навчитися англійської або французької мови, але які одружені з канадцями, або які жили в Канаді десять або більше років.

Зверніться до урядника найближчого Суду Канадського Громадянства, щоб дізнатися, як Ви можете отримати канадське громадянство. Це є легше, ніж Ви собі уявляєте.

Суди Канадського Громадянства є в таких містах: Halifax, Moncton, Montreal, Ottawa, Sudbury, Toronto, Hamilton, St. Catharines, Kitchener, London, Windsor, Winnipeg, Regina, Saskatoon, Calgary, Edmonton and Vancouver.

Judy LaMarsh

Джуді ЛаМарш,
Міністер Внутрішніх Справ
Канади.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

UKRAINIAN VOICE

зареєстрований 1909 року, виходить у Вінніпегу, Манітоба, від 16 березня 1910 року.

Видає

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ТРИЗУБ

Відповідальний редактор і управитель: І. Г. Сирник.

Річна передплата $6.00 в Канаді, поза Канадою $7.00.

Ціна поодинокого числа 15 центів.

UKRAINIAN VOICE

Registered in 1909, commenced publication on March 16, 1910.
Published weekly every Wednesday by

TRIDENT PRESS LTD.
218-216 Dufferin Avenue

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Managing Editor: John H. Syrnick

Yearly subscription in Canada $6.00, elsewhere $7.00.

Single copy 15 cents.

Authorized as second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of postage in cash.

Address: UKRAINIAN VOICE, P.O. BOX 3259, Sta. B, WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ADVERTISING RATES: furnished on requested.

За оголошення в „Українськім Голосі" редакція і Видавництво не відповідають. Оголошень в справі одружень не приймається. Анонімних дописів і статтей редакція не поміщує, хоч може помістити ніж псевдонімом, але лише тоді, коли пропонує прізвище і адресу є відомі редакції.

Працездатність уряду захитана

Після цілковитого застою впродовж девяти днів федеральний парляментт піднявся поволі на ноги минулого тижня. Здавалося б, що напередодні свого відходу від політичного проводу премієр Пірсон здобув ще одну велику перемогу. Але це не була тріюмфальна перемога. Він здобув її, так би сказати, ціною „задніх дверей". Він не поважився поставити прямого внеску на вотум довіря. Його резолюція говорила тільки, що повалення урядового законопроекту С — 193 не було безпосереднім голосом недовіря. Поставлення справи в такий спосіб було вимогою кавебеських кредитистів і премієр мусів піти їм назустріч, щоб врятувати свій уряд від резигнації та негайного проголошення нових виборів.

Премієр Пірсон міг покликатися на подібні випадки в минулій історії Канади, коли після повалення урядового законопроекту уряд не подавався до димісії, але звертався до парляменту за вотумом довіря. Та в новішій історії Канади повалення урядового законопроекту вважалося виявом недовіря, особливо тоді, коли законопроект мав відношення до фінансової політики уряду, а таким власне був законопроект С — 193. Він був політично важливий для уряду, що міністер Шарп домить собі голову над тим, де йому тепер знайти лише джерело оподаткування, яке принесло б урядові приблизно пів більйона доларів.

Можна розуміти, чому премієр Пірсон не хотів виборів і цей час. Він уже раніше заповів свою резигнацію, яка має наступити незабовно після обрання в квітні нового провідника партії. Якби він був змушений розписати вибори тепер, новий провідник, хто б ним не був, мусів би зарез після свого обрання переорганізувати кабінет і кинутися у вир виборчої кампанії. Він мав би дуже мало часу на те, щоб все це зробити в короткому часі і представити себе і членів свого уряду народові. Одним словом, перерва уряду на часі заскочити ліберальну партію в більш невідповідний час і, на нашу думку, найбільше заважило на тому, що премієр Пірсон намагався за всяку цену оминути виборів в цей час.

Проте, ледве чи Канада обійдеться цього року без виборів. Нам здається, що після недавньої конституційної кризи теперішній парляментт уже не відіграє своєї давнішої провідної ролі. Його повалення законопроект С — 193, почуватиметься більш певною своїх сил. Вона буде чигати на уряд і використовувати кожну нагоду, щоб його повалити. Новий провідник ліберальної партії, який автоматично стане премієром, заледве чи захоче бути довго в залежності від опозиції. Він захоче нового мандату від народу, не тільки для своєї партії, але особисто для себе. Він захоче народного, скажемо, ліберальної чи сталевлення прем'єрства. Нам здається, що це був би зовсім логічний для нього крок.

Постає питання, чи після пяти років меншостевого уряду, тобто такого, що не має абсолютної більшости в парляменті, канадійці дадуть одній з більших партій потрібну більшість мандатів для самостійного урядування. Вважаємо, що було б доволі ризиковним відповідати на це питання тепер. Ми маємо ще цю пору в Канаді пять політичних партій. Три з них — нова демократична, суспільні кредитовці і кредитисти — не мають вигляду на те, щоб будь-котра з них могла створити уряд. Але голоси можуть так поділитися, що ні ліберальна, ні консервативна партія не дістане потрібного числа мандатів, щоб бути незалежною від ласки і примх опозиції. Інтересні Канади, яка переживає тепер ряд фінансові клопоти, вимагають сильного і рішучого уряду в Оттаві.

Трудо і Джансон

Думаємо, що багато канадійців є заінтриговані словесним двобоєм між кавебеським премієром Джансоном і федеральним міністром Трудо, якого Джансон глумливо називає „дорогим Елліотом". Ось повне імя міністра справедливости — Пер Елліотт Трудо).

Як відомо, Трудо є одним з передових кандидатів на провідника ліберальної партії. Він здобув багато реклями в пресі і на телевізії під час конституційної конференції в Оттаві. З усіх кандидатів він дістав і ще дістає найбільше розголосу, хоч у політичному житті він належить до новаків. Він імпонує багатьом канадійцям своєю безпосередністю, безпретенсійністю і отвертістю. Його вважають інтелектуалістом (він був раніше професором) і новою свіжою появою на сірому політичному небозводі. Ним зокрема захоплюються молоді канадійці. Для них він має щось у собі, що нагадує їм колишнього президента Кенеді. І якщо б ліберальна партія дотримувалась практики з останніх десятиліть, що після когось з британського роду провідником стає француз (Лоріє — Мекензі Кінг, Сен Лоран — Пірсон), то черга тепер припала б французові.

Є навіть чутки, що премієр Пірсон хотів би бачити своїм наступником Трудо, хоч назовні він займає невтральне становище.

Премієр Джансон і міністер Трудо між собою „воюють". Вперше вони посперечалась на конституційній конференції в Оттаві. Трудо станув на становищі федералізму, а премієр Джансон вимагає спеціяльного статусу для Кебебку. Трудо вважає, що в загальному інтересі Канада повинна мати сильний центральний уряд, а Джансон вимагає децентралізації. Із-за свого твердого становища щодо прерогатив центрального уряду Трудо має великі симпатії серед премієрів інших провінцій та серед англійців і канадійців інших походжень, які стоять на становищі федералізму.

Ми далекі від того, щоб підозрювати, що між премієром Джансоном і міністром Трудо є якесь таємне порозуміння. Обидва вони є французами, хоч оба мають домішку іншої крови. Та одне є певне. Є між ними якесь зговорення, чи нема, то чим більше Джансон кричить на Трудо, тим більше Трудо подобається іншим канадійцям, якого вони вважають чимсь у роді „месії", що має спасти Канаду. Міністрові справедливости власне залежить на тому, щоб інші канадійці його прийняли. Він думає, що бувши французом, здобуде значне число делегатів з Кебебку і йому йдеться про підтримку делегатів з інших сторін Канади.

Нам виглядає, що в особі премієра Джансона Трудо має може найбільшого союзника і приятеля. Якщо провідником він не буде вибраний, то це не буде вина Джансона. Джансон робить все, що може.

ЗВЕРНЕННЯ
КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
в 100-річчя Матірної „Просвіти"

Сто років тому, дня 8 грудня 1868 р. у Львові, понад 150 українських діячів зібрались під проводом професора Анатолія Вахнянина і оснували Матірне Товариство „Просвіта", якого завданням було шляхом всенародної освіти піднести національну свідомість українського народу. Поначови від того дня, тисячі читалень Просвіти розвинули творчу працю по всіх містах і селах Галицької України, а звідси перейшли на зелену Буковину, Закарпаття, Волинь, а дальше на центральні і східні землі широкої України.

З Рідних Земель невмирущa ідея Просвіти пішла разом з українськими поселенями в далекий світ до країн західньої і південної Европи, на Зелений Клин та в інші країни Далекого Сходу, а відтак до країн Північної і Південної Америки, і таким чином упродовж 100 років свого існування, Просвіта відкрила двері своїх читалень і народних домів мільйонам українців цілого світу без різниці на їх релігійну, політичну чи групову приналежність.

Просвіта видала тисячі варіяцних книжок і публікацій, зорганізувала десятки тисяч бібліотек, перевела сотки тисяч виховних курсів, дала приміщення безконечному числові народних хорів і театрів, причинилась до розвою господарської і кооперативної праці, дала почин для розвитку рідного шкільництва, організацій молоді, жіночих, професійних та інших об'єднань. Ця велитенська і всеобіймаюча праця Просвіти піднесла свідомість українського народу, дала йому господарську готовість і політичну вибродність, що стали основою відродження Української Державности, якої 50-річний ювілей святкуємо в цьому році.

В Канаді, установи Просвіти діють під різними назвами, почавши від самого початку поселення українців в цій країні. В роках 1903 - 1907 українські піонери організують перші читальні Просвіти у Вінніпегу, за якими відкриваються Просвітні Організації і Народні Доми по українських осередках Манітоби, Онтарію, Саскачевану, Алберти, Кебебку, Британської Колюмбії та інших провінцій. Організуючи бібліотеки, освітні курси, драматичні гуртки, народні хори, танцювальні групи, вічка, святкування і всенародні маніфестації, просвітні установи Канади по сьогоднішний день залишилися твердиними збереження української мови й культури серед українців Канади всіх генерацій.

Святкуючи 100-річчя Матірної „Просвіти", якої діяльність на Рідних Землях перервалась на час ворожої окупації, українці Канади віддають найвищу пошану основоположникам Просвіти у Львові і безчисленним іншим активістам просвітянських діячів, які невтомною і відданою працею по цілому світі і в Канаді сповнили святий обовязок супроти українського народу. З нагоди цього Великого Ювілею, Комітет Українців Канади закликає всі українців об'єднатись для нового посилення просвітньої праці в Канаді, зокрема серед нашої молоді, і під патронатом Відділів КУК святково відзначити 100-річчя Матірної „Просвіти" по всіх українських осередках, а зокрема там, де товариства Просвіти діють по сьогоднішний день на славу українського народу.

Вінніпег, 23 лютого 1968

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

КРУТИ

Наблизився час, коли українська громадянськість відзначить пам'ять героїв Крут. Але разом з тим буде говоритися й писатися всяка неправда про Центральну Раду, про тодішній „провід", про „наших батьків" на тлі писанини всяких міфів учасників бою, які насправді були лише „сучасниками" його. Де корінь цієї дезінформації? Насамперед — совєтська пропаганда, підтримана національною несвідомими малоросами, в потім — нарікання батьків і кревняків тих, що загинули в бою, або були поранені.

При Українській Вільній Академії Наук у ЗДА організовано окрему комісію для встановлення фактів і дат з наших Визвольних Змагань. Ця комісія перевела дослідження шляхом особистих розмов з справжніми учасниками бою під Крутами, листи або розсилки їм анкет. Всі ті учасників бою в ЗДА живе ще більше десятка. Хоч дослідження ще не закінчено, але на цей день можна вважати встановленими такі факти.

1. Непорушним твердженням треба вважати, що в бою під Крутами брав участь Студентський Курінь, який недавно перед тим склався. На ділі там була тільки одна сотня Студ. Куреня (біля 120 — 130 душ). Решта куреня під командою С. Довгаля, студента, що повернувся з німецького фронту в ранзі підпоручника (жив в Німеччині), брала участь в упертих боях на вулицях м. Києва проти совєтської „дитої колони", що виступила вбойно в кількости біля 6,000. В цих боях на протязі трьох днів комуністів було перемежено, але й на нашій стороні було багато поранено й убито, в тому числі й студентів, а між ними був тяжко поранений і сам С. Довгаль.

2. Основою оборони Крут була 1-а Українська Юнацька (Юнацька) ім. В. Хмельницького Школа під командою сот. Аверкія Гончаренка (тепер підполковника, живе в Америці), що був лектором тактики у тій школі. І курінні начальниками її молодшого курсу. Юнкерів, студентів високих шкіл, гімназистів, і учнів інших шкіл, — всіх разом було не більше як 300. Дорошенко („історія України т. І, ст. 284), а понад 600 при 16 кулеметах.

3. Бій почався ще 30 січня по полудні, а 29-го, біля 9-ї годині рано і тривав не „яких 2 годин", як дехто пише, а до 7-ї год. вечора, цебто 10 годин.

4. Оборонці Крут не були ніякі „на-пів діти, які нікколи перед тим не тримали зброї в руках", (Д. Дорошенко І т, ст. 284), а юнкери військової школи та студенти, що перед тим вправлялися біля 2 місяців на майдані Юнацької школи та на її стрільниці і вчилися не тільки стріляти, а й кидати бомби. Було, правда, кілька новаків, але їх А. Гончаренко приділив до обслуги лазарету. А були й такі, що вже побували на протинімецькому фронті. Було й 20 старшин Юнацької Школи та двоє в Студ. Сотні. Був і самооборонний відділ, озброєний гарматою й кулеметом під орудою сот. Лощенка. Був і лазарет в лікарем Бочаровим та санітарами. Був і вагон із запасом набоїв та гранат.

5. Большевики не „обійшли лінію оборони з двох сторін" (Дорошенко, ст. 284), а стояли проти неї, але були кожен раз розбиті з великими втратами.

6. Сот. Тимченко й сот. Богаєвський не належали ні до Українського Військового Куреня, ні навіть до Київської Школи. Тимченко був губернійським військовим начальником Чернігівщини, а Богаєвський був його адютантом. Вони не прибули „ударно" до Києва, як тільки почався бій, а вийхали випередолиз до Ніжина (Чернігівщина), де мітингували поки їм. Т. Шевченка, „Гімн Слобожанщини" і відвеселяй до лазарету; помер по дорозі до Києва.

8. Студентська сотня не була по один бік залізниці, в Юнацька Школа — по другий бік залізниці. Зправа від неї була 2-га сотня Юнацької Школи з 4-ма скорострілами під командою хорунжого Горошка, а ліве плечо — залізниці; а ліве крило зоймщала одна чота юнкерів-гвардійців із скорострілами під командою хор. Семиренгуна.

9. Проте крило юнкерів не було примушено відступати, а затримало свою позицію до кінця, хоч той був гарячий. Лише сот. А. Гончаренко мусів вивести з резерву 1-у сотню юнкерів (свжу).

10. Десь біля 7-ї год., коли вже стемніло, бій почав стихати. Тоді сот. А. Гончаренко дав наказ поступово відходити, починаючи з лівого крила, до тоту, що стояв по другу сторону станції Крути. При цім перешкоджав відходцю студентської сотні, а вротім по черзі 2-а, 3-я й 4-а сотні юнкерів, а перша сотня прикривала відхід вогнем.

11. При перевірці біля поїзду виявилося, що бракує одної чоти студентської сот ні. Розвідок, посланих на розшуки, вернулася ні з чим. Треба думати, що вона була захоплена большевиками, але точно ще не встановлено.

12. Під Крутами було, справді, вбито й поранено біля 300 юнаків, кращих синів України: юнкерів, студентів високих шкіл, учнів технічних шкіл, гімназистів старших класів і її старшин, — половина учасників бою. Це — наші герої. Святочно відзначимо їх світлу пам'ять, як символ тих сотень тисяч, що загинули в боях за Україну.

13. —

Ще я не закінчив писати цю статтю, як „Америка" прислала мені, 4 коли ж. 1968 р. 68) редакційну статтю, де не стільки віддається належна пошана героям Крут, скільки роблиться недоречні закиди українським соціялістам, наводиться якісь цитати з „Робітничої газети", але, як це не дивно, без зазначення числа й. Так, нібито ця газета писала, що офіцери є „найматані агенти буржазії". Редакція „Америки" не задумалася над тим, що близьким співробітником С. Петлюри був полковник (!) Мазепа, український соціял-демократ.

Як можна говорити про якесь негативне ставлення до офіцерів, коли з самого початку при Центральній Раді був засновано Українську Військову Раду, в складі якої входили пол. Глинський, підпол. Волошинов, пор. Павелко і підпор. М. Міхновський?! Адже в складі Центральної Ради в той час входило 3 впливових українських соціял-демократів: Д. Антонович, І. Стешенко і С. Веселовський! І не протестували.

Далі „Америка" пише, що українські соціялісти не слухали пророчих пересторог М. Міхновського. Яких саме? — не сказано, і мені не відомо. За те відомо, що М. Міхновський був ініціятором Клюбу ім. гетьмана П. Полуботка і сам склав для нього статут, в якому як мету клюбу означив ціль організацію українського війська, а „згуртування в одній сім'ї всіх вояків, лікарів і військових урядовців української народности під прапором: Федеративної Росії й Автономної України" (Д. Дорошенко: „Історія України" т. І, ст. 346).

Отже, М. Міхновський, як і інші члени Центральної Ради, в той час вважав невідповідним висовувати гасло Самостійної України або творити армію; треба було попереду перевести підготовчу роботу: пропаганда, організація за місяць і в кожному селі. А коли виявилась можливість створити Генеральний Секретаріят, то в склад його ввійшов, як секретар військових справ, С. Петлюра, що був головою Українського Військового Генерального Комітету. А в склад цього Комітету на 27 членів входили ген. Іванов і ген. Кондратенко, 6 полковників і 3 підполковники, а тільки 5 неофіцерів, а решта — офіцери від прапорщика до капітана. Виходить, що і Вінніченко і другі українські соціялісти-демократи ставилися до офіцерів усіх рангів з повним довірям, якщо тільки це були українці.

Б. Марторс

А. Соколів

НЕ ВТРАЧАЙМО НЕРВІВ

Не було й немає мовчанки, мовчуння й байдужого ставлення до Церкви і існування окремих українських церковно-правосл. в н і х юрисдикцій. Справа злиття їх в єдиницю Українську Православну Церкву, що не обмежується з трьох молитовною поєднаних митрополій, була і є предметом обдумування й обговорювання. Відомо, що робилось вже всякого по тому напрямку, велися розмови... Виносились вони й на сторінки української преси. Проблемом не розв'язано, тоді дай ще часу.

В останньому часі справу поєднання порушив п. Петро Ямінах статтею: „Чи поєднаються Православні Церкви (Вільне Слово" з 15-22 липня 1967 р). Його ж, кому не можна з автором не погодитися. Така аномалія як наявність у тій самій державі кількох церковних, і то не тільки в СССР, а навіть в Америці, в тому числі й національно тожніх, справді палить сорамом, прикро вражає й завдає душі болю. Проте дехто, мовляв, погляди й твердження шановного автора вважають за суб'єктивізму.

Я заперечую участи етикетопів у поставі церковно-юрисдикцій, але й не можу погодитися неначебто вся вина тільки й виключно в останніних конкуренційною ненавистю між комплексом єпископат. Треба ж пам'ятати, що юрисдикціїв не постала б якби не було підтримки з боку мирян. Сам єпископ юрисдикції не стане, якщо погляди й твердження — пастир без овечок. Кожен ж той чи той їх має, то в наявності тих розгалужень вина також і світського елементу.

Кожний з нас усвідомлює собі скільки користи було б від злиття юрисдикцій в одну цілість, як скріпився б авторитет Церкви в очах сусідів і чужих, як підвісся б її престиж. Але справа дуже складна. Потрібен час, спокій і терпеливість.

Рядові члени Церкви, миряни, не повинні втрачати нервів і з приводу якихось невдач нарікати на єпископат, впадати в одчай та заявляти, що „як цього не стане, то покидаємо ... А С.-), то прийдеться хіба взятися за цю справу таки світській інтелігенції..." Відверто признаюсь: не подобається мені такта сентенція. Не важко дошукатися в ній елементів попередження, погрози... Звучить неначе б заклик до бунту. Вона нагадує події, що відбулися двадцять років тому в Німеччині.

У хвилькість самовільного виступлення світських людей в компетенції церковного проводу Церкви я не вірю. Звичайно, є справи, в яких миряни можуть і повинні брати участь та помагати своїм пастирам, а справи в яких вони можуть взяти участи їх. Іншої ціли на церковний шлях ніколи в нас не знаменилось і не відкинь. Соборно УПЦерми в США, що відбулося в жовтні минулого року, до праці в комісії для справи з'єднання поєднаних таких і мирян. Але виявлялися мирянами більших як дві без відома ієрархії й порозуміння з ними, без її згоди й благословення, то з її плечима, це неприпустима марнятна партизанщина. Наслідків такого безвідповідального поступування не важко уявити. Чи не постане ще одна, а може й дві юрисдикції? Чи це не відсуне нас ще далі від Вселенського Патріярха? Чи не розірве молитовної єдности наших трьох православних митрополій?

Повторюю: спокій і терпеливість. Не вільно піддаватися диктатові емоцій і нервового чуття. Час вилікує хворобу юрисдикцій.

П. Ямінах запитує: „...коли наші Пастирі Архиєрої... наважуть за межі їх Вселенською Патріярхією? У минулому були спроби такий зв'язок налагодити. Зважуюсь твердити, що бажання налагодження існує і тепер. На жаль, Вселенська Патріярхія уділежное той зв'язок якраз під підданства, саме від того, що шановний автор так учненно заперечує заявляючи: „Нині ж ніщо, що бутне його в Вселенську Патріярхію?"

(Продовження на 5 стор.)

НЕ ВТРАЧАЙМО НЕРВІВ

(Доповнення зі ст. 4-ої)

у зв'язку із Вселенською патріярхією, це нівке підлаштство, це нівка залежність, бо ці часи давно давним за нами.." Таке твердження могло з'явитися тільки як продукт недостатньої поінформованости. Або бажаного результату суті того зв'язку.

Вселенська Патріярхія не знизає автокефальности УПЦеркви і в такому її стані зв'язку з нею, як з Церквою — Сестрою, не хоче мати. Вона охоче натомість включить її в свою Церкву, точніше: підпорядкує її своєму екзархові на американському континенті, під зверхністю якого вже є одна українська „домівка". Але в такому випадкові Церква перестане бути Церквою, перетворить-ся в епархію екзархату Вселенської Патріярхії.

Не слід забувати, що Вселенська Патріярхія має багато всіляких труднощів і мусить боротися з ними. Становище її дуже тяжке. На її рішення великою мірою заважують сучасні політичні обставини. Мені здається (дай Боже, щоб повирався), що автокефалія нашої Церкви не буде визнана доки не постане автокефальна Україна: автокефальна — значить незалежна.

Я ще що шановний автор згідний заплатити за зв'язок вартою всього того, що після довгих століть з таким болем було відроджене й здобуте, втратою національної ідентичности Церкви, її окремішности, самобутности — ті... тоді, очевидно, говорячи різними різними мовами.

Що ж до заклику, що вийшов „із кругів юрисдикції Вл. Архиєп. Григорія", то насамперед треба поставити запитання: Чи почав він від того, від чого слід було почати? Пригадаймо собі, що очолювана „архиепископом" Григорієм юрисдикція постала на скитальщині в 41-ому році. Тим же не назовуєм, як лише автор, але насправді була одна Церква. Повстала вона за ініціятивою групи світських людей під проводом п. Івана Гарасюка, колишнього члена Краєвої Церковної Ради в Харкові. Ця група, виступаючи невідомо на якій підставі в імені „всього українського народу", закладала від Собору Єпископів УАПЦеркви і впроваджевши в церковну практику канонів 1921 р. Водночас загрозила, що у випадку відмови православне громадянство саме перебудує устрій Церкви й наведе в ній порядок. Ясна річ, що Собор Єпископів не міг цього зробити.

Не зважаючи на утиснення п. Гарасюкою і Ко. почали здійснювати свої погрози. У серпні 1947 р. відбувся в Ашафенбурзі скликаний ними з'їзд; на ньому ухвалено ряд постанов і пізніше опубліковано їх в часописі „Наше Життя" що виходив у таборі Зоммер Касерне в Абгсбурзі. Однією з тих постанов, з'їзд кільканадцятьох осіб, що назвав себе „Церковним Собором", проголосив усіх єпископів УАПЦеркви відступниками, тобто відлучив їх від Церкви. Чи ж це чудасія?

Тогочасний єпископ Григорій справив тому розколницькому рухові від самого його початку, але відверто приєднався до нього в жовтні 1947 р. У своєму листі до Синоду УАПЦеркви, повідомляючи про свій відхід, він між іншими писав, що вважає за „неприпустимість для себе мати щось спільне з митрополитом Полікарпом та тими єпископами, яких він очолює". Виборна на з'їзді в Ашафенбурзі „Головна Українська Церковна Рада" підвела його до сану архиєпископа. І так ото постала юрисдикція „архиепископа" Григорія.

Собор Єпископів УАПЦеркви на чужині, виключивши від розбишацтв церковної єдности багато всіляких виваг по адресі Церкви й її єпископату та після безуспішних намагань отам'ятати їх, постановою з жовтня 1947 р. позбавив епископа Григорія священного сану і відлучив його від Церкви.

На листі В.О. УНРади з приводу того розкладу, бл. п. Митрополит Полікарп, що до „архиепископа" Григорія, поклав таку резолюцію: **„Долю п. Огійчука, як бувшого епископа, вирішить Собор Єпископів УАПЦеркви, коли в Україну подасть до Собору Єпископів покаянного листа".**

І ось, після двадцяти років „архиепископ" Григорій видає заклик до поєднання, хоче поєднатися з Церквою, яку сам покинув, хоче поєднатися з єпископами, з якими не хотів мати нічого спільного й відцурався їх.

Усі три українські православні автокефалії (Канада, США й Европа) молитовно поєднані. І тому така важлива справа як поєднання в єдиновірстві сану єпископа однією особою й інші дві. Саме тому „давує цілковита тиша". Немає відгуку на заклик "архиепископа" Григорія, бо немає від нього покаяного листа.

Шевченківський Концерт в Едмонтоні

В неділю 17-го березня ц. р. о 7-ій годині вечора в катедральній Ризниці Св. Івана відбудеться **Шевченківський концерт** з добірною програмою.

В концерті беруть участь: хор учнів Української Школи Катедральної Ризниці Св. Івана, декламації згаданої школи, Сумківський хор, хор Катедри св. Івана — диригент обох хорів Р. Солтикевич.

На концерт приготовляє окремий відділ з творів Т. Шевченка артист Дометій Березенець. В цьому відділі беруть участь: артист Доменій Березенець — баритон, артистка Анна Дарагоч — сопрано, артистка Леся Чумер — меццо сопрано. Партію фортепіяно виконає Орися Юрківська.

Головну доповідь про Т. Шевченка скаже письменниця Олександра Черненко. Концерт організовує Управа едмонтонського відділу ТУС.

На концерт запрошується українське громадянство Едмонтону й околиць.

Проситься українських молодощів і старших на концерт прибути в українських костюмах, щоб Шевченківське свято дійсно було великим українським святом.

М. К.

ГОЛОДІВКА ВЯЗНІВ

Західні кореспонденти в Москві подали в дні 21 березня вістку, що згідно з інформаціями, які вони одержали, політичні вязні в двох таборах примусової праці та в одній вязниці в СССР почали голодівку, домагаючись поправи життєвих умовин. Одна з тих кореспонденток каже, що коло 200 вязнів в таборах числа 11 і 17 в Потьмі та у Володимирі, в Мордовській автономній республіці, проголошують голодівку, вернувшися з домаганням, щоб їх визнали політичними вязнями, давали їм кращі харчі, припинили практики примусової праці та відкликали обмеження в листуванні.

Група кревних і членів родини вязнів вислала листа до голови Верховної Ради Совєтського Союзу, Н. Підгорного, солідаризуючись з вязнями та домагаючись полегші для вязнів. Західні кореспонденти повідомляють, що деяких членів родин вязнів, у тому дружину письменника Даниеля — Ларису, покликано до бюр прокуратури на допит. Висліду тих допитів не подано.

ПРЕЗИДЕНТ УДЕКОРУВАВ КАПРАЛЯ НАГИНБІДУ

Президент Джансон під час своїх передвіздвяних відвідин американських вояків у Вієтнамі удекорував діючого капраля Давида Нагинбіду військовою відзнакою „Пурпурове Серце". Давид Нагинбіда, син Євгена Нагинбіди, походить з містечка Дявфін, Маніітоба. Він був ранений у бою 15 грудня 1967 року і в червні цього року сподівається приїхати додому.

ПОХОРОН ЄВГЕНА МАЛАНЮКА

Похоронні відправи над трунною св. п. Євгена Маланюка почались в понеділок 19 лютого відправленням панахиди в похоронному заведенні П. Яреми. Після панахиди промовляли над домовиною з тілом поета його особисті друзі: адв. О. Семенко, інж. Шох, проф. Д. Вандич, а поети з нюйоркської групи „Слова" Б. Бойчук, Б. Рубчак і Патриція Килина, читали поезії Євгена Маланюка.

Сам похорон тлінних останків поета відбувся у вівторок 20 лютого. Після Заупокійної Служби Божої, що була відправлена в католицькій церкві св. Юрія, тіло поета перевезено до Давид Бруку, де його похоронено на Українському Цвинтарі. Труну з тілом поета перенесли на місце поховання українські поети та мистці. Похоронний обряд на Українському Цвинтарі довершив о. М. Земляченко, священик Української Православна в нюйоркській Церкви в Давид Бруку.

Після похоронних відправ прощали поета представники УВАН, Обєднання Українських Письменників „Слово" і колишні шкільні товариші і товариші зброї та різних організацій.

Влаштуванням похоронів займався гурт особистих друзів покійного, яким поет у своєму завіщанні передав цю функцію. Згідно з бажанням покійного, похорон його був скромний.

Ромний не кандидує

Мічиганський губернатор Джордж Ромней відмітнув свою кандидатуру на президента Америки, щоб тим чином скріпити шанси кандидатури Ричарда Ніксона. Повалкини контрпредставник проти Ніксона може бути Нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер, який одначе не оказав свого остаточного слова, чи він буде кандидувати. Він заявив що коли 26 республіканських губернаторів погодяться на його кандидатуру, то, мабуть, він буде кандидувати. Національне конвенція республіканської партії, на якій кандидат партії буде вибраний, відбудеться в місті Сернці в кукисовій місцевості на Флориді, Маямі.

Суд над комуністичною агресією

Дня 19 лютого почався у Вашінґтоні суд світової публичної опінії над комуністичними партіями Совєтського Союзу і Китаю.

У складі того суду входили: Леслі Л. Андерсон — суд для окружного суду в Міннеаполісі, д-р Д. С. Чен — визначний китайський правник, д-р Емілію Нунес — Портуґалєц, колишній кубинський дипломат, д-р С. Осуєкоі, член міжнародньої комісії юристів у Женеві, колишній чехословацький дипломат.

Обвинувачували комуністів на тому суді: С. С. Дікерман Вілліямс, член великої адвокатської фірми в Ню Йорку, д-р В. Роберто, директор Інституту міжнародного права, Фред Скафлай і Перрін Батаєр, видатні адвокати і знавці міжнародного права.

Оборонив „підсудних" Л. Д. Кейпл, вашінґтонський оборонець у кримінальних справах та інших.

Суд тривав кілька днів і переслухав багато свідків з різних країв, в тому й українських свідків, а між ними проф. Добрянського і проф. Романа Смаль-Стоцького.

VIC VIRGILI

AND THE LAURENTIAN VALLEY BOYS
ГРАЄ УКРАЇНСЬКІ УЛЮБЛЕНІ МЕЛОДІЇ.

Прекрасна нова 33⅓ о.н.х. довгограйна пластинка, награна Вік-ом Вірджілі з Норт Бею. Він грає усі ці мелодії на своїй програмі на телебаченні щотижня у Північному Онтаріо.

Послухайте такі гарні пісні як: ПОЛЬКА РОСІНА, МАЗУРКА ПАТРИЦІЯ, ВАЛЬС ШИРОКОГО КРАЮ та дев'ять інших відомих польок і мазурок.

Ім'я .....
Адреса .....
Місто ..... Пров. .....

Прошу прислати мені ..... пластинок Вік Вірджілі по $4.75 кожна ..... стерео ..... гай-фай.

Замовлення слати до:

STONE OF CANADA LIMITED
Post Office Box 187
Oshawa, Ont.

Заощаджуйте гроші — висилайте з замовленням готівку або перекз.

U3

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ
ДОКУМЕНТАЛЬНА КНИЖКА
про русифікацію освіти і шкільництва в Україні

Education In Soviet Ukraine
Івана Коляски

Автор два роки побував в Україні і йому пощастило зібрати багато документів, такі із совєтських джерел, які незаперечно розкривають русифікаційну політику Москви в Україні.

Книжка друкована на першорядному папері, має 238 сторінок, безліч статистичних даних, відбитки з оригіналів „обявлень", наказів, учбових плянів, інструкцій директорам шкіл, каталог підручників і т. п. є там також пояснення до окремих документів. При кінці книжки є бібліоґрафія та абетчний показчик осіб, місцевостей, подій і явищ, що їх автор згадує у книжці.

Цю книжку варто не тільки прочитати самому, але її треба доручити вищдомовному читачеві.

ЦІНА: в тривалій паперовій обкладинці **$3.50**
в твердій полотняній справі **$6.00**

Замовлення посилати на адресу:

UKRAINIAN VOICE
Box 3629, Sta. B, Winnipeg 4, Manitoba

ЗНАЙТЕ СВОЇ ПРАВА

КАНАДІЙСЬКИЙ Акт про Справедливі Практики в Затрудненні (1953) забороняє дискримінацію в затрудненні і в приналежності до профспілок з таких мотивів як расове походження, кольор, релігія чи національне походження.

ПОДІБНІ закони діють у таких провінціях: Онтаріо, Квебек, Ню Бронсвик, Нова Скошія, Манітоба, Саскачеван, Алберта і Британська Колюмбія.

Книжечку, яка повніше пояснює засяг цих законів і де вміщено адреси різних юрисдикційних бюр, куди можна звертатися зі скаргами, можна набути, коли звернетеся листом на таку адресу:

Fair Employment Practices Branch,
Canada Department of Labour,
Ottawa, Ontario.

CANADA DEPARTMENT OF LABOUR

Hon. John R. Nicholson, міністер
George V. Haythorne, Заступник міністра

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНОЇ ПОМОЧІ В КАНАДІ

За будь якими інформаціями в справі життєвої асекурації просимо звертатися до Українського Товариства Взаїмної Помочі в Канаді.

Пишіть на адресу:

UKRAINIAN FRATERNAL SOCIETY OF CANADA
Box 5515, Winnipeg 4, Man. or 582 Burrows Ave.

ЗНАЧНЕ ПОЖВАВЛЕННЯ

Передконвенційна кампанія Взаїмної Помочі подає гарні надії на успіх. Нам приємно відмітити, що в останніх тижнях вона значно пожвавилася і в скорому часі появляться НОВІ ДЕСЯТНИКИ. Дуже енерґійно працює у своїй провінції наш саскачеванський директор п. Орест ПАСЄКА. Починає відзиватися п. Степан Ємчук, який недавно вийшов з лічниці. Є добрі відгуки з інших частин Канади. Якщо так піде до кінця квітня, коли кампанія закінчиться, Взаїмна Поміч збагатиться багатьома новими членами.

Фірма чартерованих екавантажів уже виготовила фінансовий звіт за 1967 рік. Майно Товариства зросло сумою понад 100 тисяч, але доплив нових членів конечний для дальшого росту, бо певне число членів відходить з цього світу кожного року. Знову ж поліси інших членів дозрівають, зокрема тих, що мали поліси на 20 років або до віку 65 та які обезпечили себе зараз після 1944 року, коли то Взаїмна Поміч почала провадити свою працю на основі асекурацийних законів Канади.

Було б дуже побажаним, щоб усі члени дирекцій явились як ДЕСЯТНИКИ на конвенції в червні цього року.

КОНТЕСТ
на найкращу українську традиційну писанку

ПЕРША НАГОРОДА ------ $50.00
ДРУГА НАГОРОДА ------ $40.00
ТРЕТЯ НАГОРОДА ------ $30.00
ЧЕТВЕРТА НАГОРОДА --- $20.00
П'ЯТА НАГОРОДА ------ $10.00

Десять дальших нагород по $5 кожна

ПЕРЕМОЖЦІ БУДУТЬ ОГОЛОШЕНІ НА ЧАРНОМУ ПРИПРЯТТІ МОЛОДШОГО ВІДДІЛУ ДОБРОЇ ВОЛІ, що відбудеться в неділю, 31 березня, в залі Українського Народного Дому, 9620 - 109 евеню, Едмонтон, в год. від 2.00—5.30 по полудні.

Прислані на контест писанки залишаються власністю керівників контесту.

Висилаючи писанку на контест виповніть цю форму:

Name .....

Address .....

ВСІ посилки на контест шліть на адресу:

EASTER EGG CONTEST
10967 - 97 Street
EDMONTON, ALBERTA

Гроші на весілля.

Здається, що це було вчора. Вона була ще маленька дівчинка. Ви спостерігали, як вона росла. Незабаром вона одружиться. Ви певні в одному. Вам треба буде багато грошей на весілля, яке ви їй завжди бажали справити.

Звідкіля їх взяти? Програма Особистої Безпеки Скошіябанку (Scotiabank's Personal Security Program) дасть відповідь. Вона складається з реґулярних місячних вкладів, готівкового бонусу та забезпечення життєвою асекурацією, без лікарської перевірки, цілої суми від самого початку — без додаткових коштів. Що треба зробити, це назначити собі ціль і почати щадити. П'ятдесят місяців пізніше ви отримаєте гроші, яких вам треба. А весілля ніхто не забуде.

The Bank of Nova Scotia

Програма Особистої Безпеки. Одна із сімдесят услуг Скошіябанку.

П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЯ ВЕЛИЧІ І СЛАВИ

Промова президента Української Народньої Республіки в екзилі п. Миколи Лівицького, виголошена на святі Української Державности, влаштованому 29-ятна ц. р. в Месей Голл у Торонті місцевим Відділом КУК.

(з Заявлення скороченнями)

Зовнішніми проявами що то „всенародного спротиву" є виступи українських письменників, науковців, студентів, які протестують проти русифікації, проти переслідування української мови, культури тощо... Але хай нас не дивує, що всі ці, сьогодні переслідувані окупаційним режимом українці, виступають, властиво, в нашому розумінні з мінімальними лише домаганнями. Вони підкреслюють навіть свою лояльність до комуністичного режиму і заявляють, що не прагнуть відірвання України від Совєтського Союзу. Вони домагаються лише здійснення приналежних Україні прав в межах совєтської конституції. І це зрозуміле.

Але про одне мусимо пам'ятати: совєтсько-комуністична пропаганда твердить, ніби т. зв. „буржуазні націоналісти" хотять повернути у Україну реакційних форм правління, капіталістичного устрою, повороту дідичів-поміщиків, фабрикантів і поміщиків-жандармів та насадження тоталітарного-фашистського режиму. Та коли ми говоримо про відновлення справжньої української держави, то це вимагає, що ми, українці на чужині, і українці на Батьківщині (а поміж ними прямісінько немають бути: ні такі самі, як вони там, а вони такі ж, як і ми тут), отже, що всі українці прагнуть відновлення справжньої суверенности своєї нації і своєї держави; свободи і демократичного, реакційно-соціяльно-економічної справедливости; отже прагнуть відновлення того стану, в якому було можливим повсякчасне свобідне волевиявлення українського народу, як це було за тої української держави, яка 50 років була розташована у формі Української Народньої Республіки.

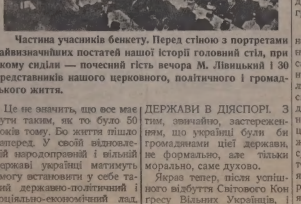

Частина учасників бенкету. Перед стіною з портретами найвизначніших постатей нашої історії головний стіл, при якому сиділи — почесний гість вечора М. Лівицький і 30 представників нашого церковного, політичного і громадського життя.

Це не значить, що все має бути таким, як то було 50 років тому. Бо життя пішло наперед. У своїй відновленій нашо-плотровній і вільній державі українці матимуть змогу встановити у себе такий державно-політичний і соціяльно-економічний лад, якого вони собі бажатимуть.

Якщо ми мусимо прийняти як бездискусійну і всіх нас зобов'язуючу істину, що український народ на Батьківщині прагне відновлення своєї суверенної держави, то з другого боку ясним є, що сьогодня в Україні ніхто не наважиться й нетаїмно виступити з цими нашими максималістичними, державницько - самостійницькими домаганнями. Ця роля припадає українцям, які перебувають у вільному світі, поза речників прагнень українського народу до незалежности, свободи і демократії. Вакане місце на можливо довгости українському народові.

Якби тут, у вільному світі, перестали діяти екзальт українські політичні сили, які виставляють безкомпромісові самостійницько-державницькі домагання і протиставлять ідеї суверенної української держави фіктивно-суверенній Україні Сов. Союзу, то українці, що тим підорвали б грунт під ногами насамперед українським патріотам на Батьківщині, і прямостели б дорогу московсько-совєтським намірам знищення решток культурної та адміністративної автономії України, хоч би навіть у формі фіктивної „української держави", яка існує у формі сучасної УРСР.

Пригадаймо, що сталося з Україною в 18 і 19 століттях. Після нещасного для України Полтавського бою в 1709-му році, на чужину вийшла численна масепинсько-ораникська еміграція. Довгі десятиліття з цієї еміграції діяла із своїх тодішніх екзильним державним центром, екзильним урядом на чолі з гетьманом Пилипом Орликом. Але коли ця еміграція вимерла і перестала діяти, тоді московські царі скасували гетьманщину, тодішні рештки української автономії, зруйнували Запорозьку Січ і обернули Україну в південні провінції царсько-російської імперії...

Мусимо вистерігатися, щоб наша національна справа не повернулася до стану, в якому вона була в 18 і 19 сторіччі. Щоб запобігти цьому, маємо, безумовно, всі дані, бо не тільки наш народ бореться далі за своє національно-державне визволення, але й нинішня українська еміграція, зливши з двома мільйонами українських поселенців у країнах вільного світу, має можливість необмеженого часом існування і діяльности.

Проте, для ефективнішого й справнішого виконування своєї ролі українство в країнах вільного світу мусить упорядкувати своє життя. Я уважаю, що це упорядкування має здійснитися у формі УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВОЇ ДЕРЖАВИ В ДІЯСПОРІ. З тим, звичайно, застереженням, що українці були би громадянами цієї держави, не формально, але тільки моральною, саме духовою.

Якраз тепер, після успішного відбуття Світового Конгресу Вільних Українців, і створення його постійного Секретаріяту, є дотепний момент годині до початку розбудови Української Духової Держави в діяспорі. Якщо наш народ на Батьківщині перебуває в підневільному стані, то на чужині повинні існувати вільні українські Церкви, вільна наука, вільне виховання молоді, вільне мистецтво, вільна література, вільні господарські інституції і — вільна й несфальшована політична держава репрезентація українського народу.

Звичайно, то не є легке завдання. Але його повинні і можуть виконати два мільйони українців у діяспорі... Мусимо тільки взятися до великого діла серйозно, з завзяттям, жертовністю і вірою в успіх. Мусимо спромогтися долучити до цієї національної роботи та всіх тих українців, які вже народилися на чужині і живуть тут уже може в третій чи четвертій генерації. Їх категорія українців, очевидно, вже нікоми не буде жити в Україні, навіть після її визволення. Але їм хіба не трудно зрозуміти, що вони не зможуть так довго вповні рівноправно і достойно та спокійно до себе від інших уявмуватися в суспільстві своєї нової батьківщини, доки вони будуть вихідцями нації неприволеної, поневоленої, упослідженої, що перебуває в колоніяльній залежності від своїх поневолювачів. Це стане вповні можливим лиш тоді, коли нація їх походження стане вільною, суверенною і рівною „в народів вольних родзі".

Ми можемо зробити чесне твердження: Завдяки нашим українців у вільному світі — були речниками національно-державних прагнень українського народу і виставляли максималістичні, державницько - самостійницькі вимоги, протиставляючись і ціляючи відкидаючи режим совєтсько-московської окупації і його знаряддям у формі Української Совєтської Соціялістичної Республіки. А для ефективнішого виконування цього завдання має служити Українська Духова Держава в діяспорі.

Однак, треба ствердити, що Світовий Конгрес Вільних Українців започаткував консолідацію й упорядкування тільки громадсько-суспільного сектора. Започатковано також консолідацію і преважного церковного сектора, що цей сектор виходить поза рамки контролі загалу українського суспільства. Коли ж йдеться про сектор політичний або, мож на б сказати, політично-державний, то від цієї ще не упорядкованости або принаймні ще не вповні упорядкований. Українська Духова Держава в діяспорі є немислима, якщо не матиме у українсько-державного суспільно-громадського сектора, очоленого Секретаріятом Світового Конгресу Вільних Українців, і преважного церковного сектора політично-державного, очоленого політично-державним центром.

Що стосується перешкоди упорядкуванню нашого політичного сектора, про це всім відомо: брак завершення повної консолідації українських політичних сил. Ця справа вже давня, але стає зновку пекучо актуальною саме після відбуття Світового Конгресу Вільних Українців, на якому здійснено консолідацію в секторі суспільно-громадському.

Для підкреслення державного характеру Української нації і її безкомпромісових самостійницько - державницьких вимог, на чолі політичного сектора Української Духової Держави в діяспорі мусить стояти власне державно-політичний центр, який уряд... Ми ж мусимо пояснити нашу мету виконувану не формально, але тільки моральною, саме духовою.

Якраз тепер, після успішного відбуття Світового Конгресу Вільних Українців, і створення його постійного Секретаріяту, є дотепний момент годині до початку розбудови Української Духової Держави в діяспорі. Якщо наш народ на Батьківщині перебуває в підневільному стані, то на чужині повинні існувати вільні українські Церкви, вільна наука, вільне виховання молоді, вільне мистецтво, вільна література, вільні господарські інституції і — вільна й несфальшована політична держава репрезентація українського народу.

Звичайно, то не є легке завдання. Але його повинні і можуть виконати два мільйони українців у діяспорі... Мусимо тільки взятися до великого діла серйозно, з завзяттям, жертовністю і вірою в успіх. Мусимо спромогтися долучити до цієї національної роботи та всіх тих українців, які вже народилися на чужині і живуть тут уже може в третій чи четвертій генерації. Їх категорія українців, очевидно, вже ніколи не буде жити в Україні, навіть після її визволення. Але їм хіба не трудно зрозуміти, що вони не зможуть так довго вповні рівноправно і достойно та спокійно до себе від інших уявмуватися в суспільстві своєї нової батьківщини, доки вони будуть вихідцями нації неприволеної, поневоленої, упослідженої, що перебуває в колоніяльній залежності від своїх поневолювачів. Це стане вповні можливим лиш тоді, коли нація їх походження стане вільною, суверенною і рівною „в народів вольних родзі".

Ми можемо зробити чесне твердження: Завдяки нашим українців у вільному світі — були речниками національно-державних прагнень українського народу і виставляли максималістичні, державницько - самостійницькі вимоги, протиставляючись і ціляючи відкидаючи режим совєтсько-московської окупації і його знаряддям у формі Української Совєтської Соціялістичної Республіки. А для ефективнішого виконування цього завдання має служити Українська Духова Держава в діяспорі.

Однак, треба ствердити, що Світовий Конгрес Вільних Українців започаткував консолідацію й упорядкування тільки громадсько-суспільного сектора. Започатковано також консолідацію і преважного церковного сектора, що цей сектор виходить поза рамки контролі загалу українського суспільства. Коли ж йдеться про сектор політичний або, мож на б сказати, політично-державний, то від цієї ще не упорядкованости або принаймні ще не вповні упорядкований

ВИМУШЕНА ВІДПОВІДЬ

ІСТОРІЯ І ІСТЕРІЯ АБО „КАНАДА ЕТНІКА НОН-ПАРТІЗАНА"

Є історія й „історія", а є історія й істерія. Різниця між ними не тільки в перевазі інтелекту над почуттям, об'єктивності над партизанщиною, але, що найголовніше, в підході та інтерпретації незаперечних історичних фактів. Власне це останнє є приводом того, що підписана забирає слово в дискусії про її найновішу книжку **The Ukrainians in Canada** заявість з спокоєм стоїка чекати на дальші вибухи істеричної лайки з боку її так званих „критиків".

Правду сказавши, авторка повинна бути вдячна їм за їхній галас у пресі, бо він викликав зацікавлення книжкою до тої міри, що виринне потреба приготовити друге видання. Така в нас, на жаль, дійсність, що коли книжку хвалять, то ніхто її не купує, а коли ганять, то поміт на неї росте... Все ж не будуть комерціялістою в таких справах, авторка вважає, що їм вистучи пілли трохи задалеко не тільки в так званій екуменічно-християнсько-католицькій етиці, але, що головніше, в місіонтерпретації устійнених фактів з минулого, чи як хоче мій доброзичливий обо ронець Т. Кобзей: „Факт залишається фактом, чи кому це подобається чи ні." І власне це змушує авторку, яка більше як десятоє років присвячувала весь свій вільний час і енергію (поза обовязковою працею на прожиток) дослідам над історією української групи в Канаді, забрати слово.

Дегресія про „Літопис"

Насамперед хотілося б зробити малу дегресію про характер і плян **Літопису українського життя в Канаді** підписаної. Законспірований анонімний „стрілець із-за плота" „Українських Вістей" вже вдруге нарікає, що мовляв цей **Літопис** має „претенсійну" назву, бо він не є „літописом", а хронологічним дат і передовищ „Українського Голосу". На перший погляд, могло б так здаватися. Але тому, що редактори „Українських Вістей" (а то й інших часописів) виявлюють інерції й браку розуміння історичної документації не подбали про свої „літописи", авторка запанувала після заміжнених експертиці „Українського Голосу" довинити в останньому тому хроніку українського життя в Канаді матеріялом із інших газет (в тому й „Українських Вістей", якщо вони до того часу не спромокуться самі на таку серйозну працю!). Отож закиди анонімних коментаторів із Едмонтону ні при чому. Вони нагадують тих, що „скачуть поперед батька в пекло" чи — щоб бути ближче стилю „Українських Вістей" — „йдуть у воду, не спитавши броду". Назва **Літопис українського життя в Канаді** — правильна, праця оздумана як „літопис" і в основному матеріялом одніеї газети, до повнення з інших, індексами й т. д.

По цій мові — передмова, як писав Шевченко (що їх уважає за безрезеньо — Шевченковий місяць!). Іншими словами перейдемо до історії й істерії:

„Поступовий" мальконтент

В протилежність до „Українських Вістей" вміщеньки „Поступ" сдержається зовсім т. зв. відкритої „лобової" атаки. Тут уже не анонімність, це стрільчик з-за плота, а адекватоване „речисто" Анатолія Курдидика, що лайливим списом-пером нападав на авторку **The Ukrainians in Canada.** Здавалося б, що на українському горизонті Канади заблисла нова історична зірка, якби не одне „але". Це „але" це сплутання букви „о" з „е" в поняттях історія й історична критика.

Чого ж хоче „Поступовий" мальконтент — Анатоль Курдидик?

Для нього „камінь претнення" є пастирський лист єпископа Будки з 27-го липня 1914-го року. В цьому листі виразно говориться про Австрію й закликається до евентуального повороту всіх українців-австрійців з підданих боронити Австрію, а зокрема Галичину як складову частину Габсбурзької імперії. Коли підходити з цісарсько-кацарськоросійського ста новища до того пастирського листа, то тут усе в порядку. Єпископ виконав своє зовдання як підданий Австрії. Він бо підданий.

До Канади прийшло упродовж віками, щоб австрійські піддані обовязані до війська, вертали до Австрії, щоб там бути готовими до оборони держави...

Слушно зазважив п. Кобзей в своїй статті „Факт залишається фактом..." („У. Г." з 14-го лютого, 1968):

Писати, що епископ Будка закликав тоді в листі українців повертати до краю і боронити себе перед московським загарбником, а не боронити Австрії, як це пише „Поступ" є чічім іншим, як фальшуванням правди. Такий аргумент не витримує критики. Як же могли боронити себе українці, не маючи своєї держави? Факт тим залишається, що лист епископа закликав боронити Австрію перед російською ковалою. Тим що тоді закривати правду ту, який свідками є ще багато людей, що жили в тому часі...?

Інакше справа виглядає з канадійсько - українського погляду на цей лист. Тут виникла насамперед розумкової реакції й не занадто скорої дії. От, якби був епископ Будка почекав кілька днів і опублікував тільки другого листа, який появив ся б не тільки епископом-провідником пастви, а й дипльоматом високого калібру, політиком з візією. Та так не сталося. Дня 27-го липня, 1914, появився один лист, а дня 6-го серпня появився другий, протиречний першому. І в тому ціла заковика! Коли б цей перший лист був тихий знаменитий, як хочуть „Поступ" і „Українські Вісті", то пощо тоді епископ Будка відкликав його зміст і передагував наспіх другий лист, що мовляв, лист із заявою льояльности Канаді? Адже ж добрий пастирський лист написаний раз найнадцять переговорім достойників не відкликається за кілька днів іншим листом. На такі знегіди можуть собі позволити короткозорі політики або неінформовані журналісти, але не епископ.

Реакція публичної опінії в Канаді

Розглядаючи та пояснюючи ці факти, вінніпезький елемонтонський „екуменісти" виходять виключно з центрального, вибідкованого становища. Їм не цікаво знати, що в тодішній англо-канадійській часописи й інтерпретувати ті факти теж із канадійського становища. Англомовна преса того часу, а зокрема вінніпезька Free Press дуже гостро критикувала епископа Будку за його перший лист. Вона не змінила своєї погляду щодо українського владики теж і після виходу його другого листа. Домір тодішної канадійської пресу, що було захитане й не помогло перше велике вічє в цій справі 9-го серпня, ані навіть куртуазійна телеграма премієра Бордена, на яку покликується „Поступ".

Щоб не бути голословною, зацитуємо кілька висловів із тодішної опінії канадійського світу.

В числі з 4-го серпня Free Press помістила в цілості першого листа епископа Будки в англійському перекладі під заголовком: „Bishop Budka sends Pastoral Letter on War."

В наступному числі з 5-го серпня появилася стаття в шпиці двох колонн п. „The Anti-Canadian Nationalism of The Canadian Ukraine".

Is this country to be made use of as a mere bedding-out ground for the subjects of the conscription-ridden countries of continental Europe, who are to be allowed to come here and continue Europeans in mind, to be moved, back again across the Atlantic when the Governments of the countries they came want them as fighting men?

This is a question of the foremost essential importance to the Canadian people. It is thrust before us flagrantly... by the pastoral letter which Bishop Budka, of this city, the Ruthenian Bishop in Western Canada, has addressed to all the people in this country under his episcopal jurisdiction.

To all the clergy and all the faithful of the Canadian Ukraine', this extraordinary pastoral letter begins, in which Bishop Budka, speaking with the fulness of his ecclesiastical authority, undertakes to exercise the functions of a chief mobilizing officer for the military authorities of Austria-Hungary and shepherd the men of 'the Canadian Ukraine' back to take places in the ranks of regiments that will fight in co-operation with the military power of Germany against the allied nations upon whom Germany and Austria-Hungary have forced a war which will be the most terrible in all history...

Bishop Budka, speaking with the ecclesiastical power of which his mitre and crozier are the visible outward symbols, calls upon all the men of 'the Canadian Ukraine' to remember their duty towards Austria...

This episcopal proclamation by Bishop Budka is a striking manifestation of the danger that this country faces because it has its habited by different peoples, speaking foreign tongues and cherishing divergent national ideals. Instead of a Canada made up of Canadians cherishing a Canadian national ideal. Canada is a place to which people who forget his old home, from which he came to this country to improve his condition and give his family a better chance in this world. But Canada has the right to insist that he shall become a Canadian and recognize that his first duty is to the country which is his home. This is a matter of vital importance to our country. People of foreign birth who have come to Canada to make new homes and do not feel that their duty to this Canada and to the Empire of which Canada forms part had better be got out of Canada and kept out."

В числі з 7-го серпня появився лист д-ра Олександра Ділоя редактора „Канадійського Русина", адресо в. і. ний до редактора Free Press в якому д-р Сушко заявляє повну льояльність українців до Канади. Але цей лист не розцінює Free Press і редакція в своїх довших коментарях дальше осуджує становище Єпископа:

The astounding thing about this episcopal proclamation of Bishop Budka is its entirely unconscious revelation of the complete lack of realisation that the first duty, the first obligation, of Bishop Budka himself and of all those whom his proclamation is addressed is to this country and to the Empire of which this country forms part.

It is all very well for the editor of the Canadian Ruthenian who is also a close adviser of Bishop Budka, to make the protestations which he makes in the letter above. Mere lip-service to Canada means nothing...

В числі з 8-го серпня 1914 р. появилися два листи про публичне вічє, в Ріджайні, Сask., що було скликане мейормом міста в справі першого листа Єпископа:

A public meeting was held at the town hall on Thursday evening which has been called by the mayor to consider the manifesto issued by Bishop Budka, of the Greek Catholic church, calling the Canadian Ukrainians to return to Austria and to take such action as may be deemed expedient...

Dr. Patrick moved a resolution... he believed the bishop had no right, as bishop of an important branch of the Christian church in Canada, to give force and sanction to his action as a political agent of a foreign country with whom he should have reason to believe the British empire and, therefore Canada, might be at war, and the action which Bishop Budka advised Ruthenians to take, if taken by many of them, would be in violation of the oath of allegiance taken by them when they became naturalized as British subjects of Canada....

Ольга Войценко

(Докінчення буде)

„КАЇНЕ, ДЕ ТВІЙ БРАТ АВЕЛЬ?"...

(На маргінесі книжки І. Коляски — Education in Soviet Ukraine.)

У В-ві „Пітер Мартін Ассоціейтс" вийшла друком англійською мовою книжка Івана Коляски — „Освіта в Совєтській Україні". У передмові до цієї солідної наукової праці ми дещо довідуємося і про самого автора:

„....Я народився в Канаді, але Україна — земля моїх батьків — завжди манила мене, захоплювала"...

Ця любов до землі своїх предків заставила Івана Коляску шукати інформацій про неї в різних публікаціях, в тім числі і з совєтської України, з яких виходило, що УССР — це вільна республіка, доброволько об'єднана в союзі. Що вона втішається широкою мірою Шевченко в розвиваючи рідну мову, культуру, звичаї. Так думав, читаючи совєтські публікації, не один канадський українець.

Добрі роки чекав Іван Коляска, щоб на власні очі побачити те, щастя, про яке він вичитав в совєтських книжках, газетах і журналах. Ось така нагода трапилася в 1963 році. Автор виїхав до Києва, щоб познайомитися з освітною системою в Україні, та поповнити свої знання з української мови, літератури, історії у славнозвісному Київському Університеті ім. Шевченка.

День за днем, місяць за місяцем, рік за роком: в університеті, в бібліотеці, на вулиці, в книжкових крамницях, в державних театрах, на мітингах — перед очима автора поставала жорстока дійсність, аж ніяк не подібна до пропаганвних публікацій. Зрозуміли було одно: російська мова стала домінуючою мовою Україні! Образа, біль, розпач огорнули душу Івана Коляски.

Невже ж це та Україна, про яку мріяв Шевченко в сипучих пісках Кос-Араду? Невже це та держава українського народу, за яку клали своє буремне життя її вірні сини? Невже ж не згорнули, очні й бурі революції людоненависницькі ідеї старої Росії?

Правда, минулись кроновані, царі і цариці-повії... Здається, зникли генерал-губернатори „южнаго края" і Валуєви-україножери... А може?..

Бо ж чому це у Києві, у його славному університеті, що носить ім'я Шевченка, так свобідно „розсілася", мов за царів, імперська мова, російська? Чому це в середовищі інститути і академії Плегунови, Орлови, Ветрови, Перешкини, Лапутіни, Чепільови, Кудіни?....

Русифікаціясі.. Дитячі ... Золотоїчний, спадковий шовінізм!...

А може це випадковість? Адже ж це Леніном були нарекреслені права союзних республік і закріплені совєтською конституцією?! Яким правом, в ім'я чого порушили ленінські принципи дружби народів? І то тепер, коли засуджено деспотичні вчинки Сталіна і його соратників.

Щось тут не так! І вдумливий слідопит І. Коляска починає шукати за корінем зла таки в совєтських виданнях. Отут і починається справжня Одиссея канадського студента: Сотні публікацій газетних, наукових книжок, підручників, оголошень, директив міністерства освіти, різних статистичних даних переглянено, прочитано, згруповано, записано. І коли ці записки відповідно і безсторонньо опрацьовано — перед очима Коляски постала у всій своїй наготі — страшна русифікаційна система освіти в Совєтській Україні.

Кожна сторінка цієї, ще не бувалої до тепер, книжки просто кричить про колоніяльне поневолення совєтської України!... Більше того — це акт обвинувачення Москві за замах за вбивство, за винародовлення 50-ти мільйонної української нації!

Іван Коляска веде читача по крутих сходах каземату тієї ж російської імперії, де на його стінах розкелено змодифіковані, так знайомі українському народові, валуєвські укази, що їх проводять в життя Дадеककови, Скаби і безликі Білодіди, які запевняють, що в „суверенній" Україні будують комунізм, справедливість і рівність, які в ім'я цієї утопії ще принесли в жертву мільйони наших трудеників, а тепер готові віддати на тоталу, на смік, історію народу і його мову?..

Марна і не почесна їхня справа. І про неї краще і говорить книжка І. Коляски документальними матеріялами, мовою фактів-цифр, зібраних із совєтських видань. Це наше українець, народжений в Канаді, який так вірив, що Україна пишається здобутками Жовтня!

А тут перед читачем — жахливий документ 20-того століття. Документ, який повинен прочитати не лише кожний українець, але й чужинець. Факти — уперта річ! Їх не заперечиш. І це б повинні зрозуміти також і росіяни і канадські комуністи. Особливо ті, що недавно їздили в Україну, як члени офіційної делеґації. Прийшов вже найвищий час, щоб всім, так як сказімо єврейські комуністи в обороні Ізраїля, стали в обороні українського народу на батьківщині проти „старшобратської" нещадної, пляновної русифікації.

По теперішни історія наших двох „братніх народів" якраз дійшла ось до цього місця, коли чесний українець, рядовий член Совєту поставить свій редактору і провідникам твердо й невідкличне питання:

„Каїне, де твій брат Авель?"

І. Лобода

Актуальність відновлення монархії в Еспанії

Політичні обсерватори звертають увагу на те, що в столиці Еспанії — Мадриді — з великою парадою вітали 80-літню вдову по останньому еспанському королі Альфонсі XIII, який виїхав був з Еспанії в половині вересня 1931 року після проголошення там республіки.

Королева-вдова Вікторія Евгенія прибула тепер до Еспанії на хрестини недавно народженого її правнука, сина князя Хуана Карльоса, якого батько Дон Хуан, син Альфонса XIII, вважає себе законним претендентом до еспанського престолу. Хуан Карльос є одружений із сестрою грецького короля Константина.

Прибуття до Мадріду королеви-вдови має тому подвійне значення, що головою еспанської держави, Франческо Франко, вислав на рин вітання Вікторії-Евгенії ще пятьох членів свого уряду під проводом міністра закордонних справ і заповів свою особисту приязність на тих хрестинах, що знову актуалізує проблему відновлення монархії в Еспанії.

Адвокати

В. М. СВИСТУН і СПІЛЬНИКИ
АДВОКАТИ і НОТАРІ
Заступають в судових, карних, цивільних, розводових та спадкових справах.
В. М. Свистун, LL.B., LL.M. — М. В. Бурке, LL.B. (Grad.)
100 Bannister Bldg., 394 Portage Ave., Winnipeg 1, Man.
(В сусідстві крамниці ПОНА)
Телефон 947-0097

КАРАСЕВИЧ і КАРАСЕВИЧ
АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ і НОТАРІ
John George Karasevich, Q.C. Res. Ph. 339-9882
John Gordon Karasevich, LL.B. Res. Ph. 339-9879
Переповнюють всякі справи — карні, цивільні, спадкові, розводові, позичкові і інтабуляційні.
KARASEVICH & KARASEVICH
711 McIntyre Block, Winnipeg, Man.
942-0421 942-0422

МИКОЛА НАСАДЮК — АДВОКАТ
N. NASADIUK, B.A., LL.B.
477 ST. FRANCOIS XAVIER — PHONE 646-1061
Приймати: понеділок, середа і п'ятниця.
Office hours: Mondays, Wednesdays and Fridays
8150 Donahue St. E. — Phone 725-5466 — Montreal, P.Q.

М. БАРИЛЮК
АДВОКАТ і НОТАР
M. BABYLUK, LL.B.
2nd Floor 456 Main St.
WINNIPEG 2, MAN. TELEPHONE 942-5151

ПЕТРО ПЕТРАЩУК, B.Sc., LL.B., P.Eng.
АДВОКАТ, НОТАР і Т. Д. В СПІЛЦІ
PETRASUK & MACURE
PETER PETRASUK
Royal Bank Chambers
106A—8th Avenue S.W. CALGARY, Alberta
Office Phone 263-0150 Res. Phone AV 9-7308

J. R. HNIDAN, B.A., LL.B.
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК і НОТАР
603 Avenue Bldg. Office 943-5216
265 Portage Ave. Res. Ph. HU 0-6532
WINNIPEG 3, MANITOBA

Я. О. МАСЦЮХ
Y. O. MASCIUCH, LL.B.
Заступає в справах судових, цивільних і карних. Полагоджує маєткові справи. Веде канцелярію під вказаною адресою.
Office Phone: WH 3-0416 Res. Phone: KD 9-5628
618 McINTYRE BLK. WINNIPEG, MAN.

SWYSTUN, SWYSTUN & COMPANY
BARRISTERS & SOLICITORS
V. J. Swystun, Q.C. (1948-1966) N. W. Swystun, B.A., LL.B.
K. Kisher, LL.B.
600 Great Western Building 356 Main Street
WINNIPEG 1, Manitoba 943-5191

RATUSKI & KRIPIAKEVICH
(РАТУСЬКИЙ і КРИПЯКЕВИЧ)
АДВОКАТИ і НОТАРІ
GREGORY J. RATUSKI, B.A., LL.B.
NESTOR A. KRIPIAKEVICH, B.A., LL.B.
600 Paris Building 250 Portage Avenue
Winnipeg 2, Manitoba 942-0157

БОРИС МУЗИКА
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК і НОТАР
Boris Musick, LL.B.
MUNICIPAL BUILDING, SHOAL LAKE, MAN.
P.O. Box 130 Telephone 216

Пакунки рідним в Україну
УКРАЇНСЬКА КНИГА
UKRAINSKA KNYHA
10803-95 St., Edmonton, Alta., GA 2-3555
Ми посилаємо Ваші пакунки з пошти в Едмонтоні ПРЯМО ДО КРАЮ, без жодних посередників. Вас коштує менше. Ваші рідні одержують пакунки якнайскорше.
Маємо товар для заповнення вашого пакунка.
АГЕНЦІЯ „УКРАЇНСЬКОЇ КНИГИ"
в Канаді:
203A-4 St., N.E. Phone AM 2-2658

УКРАЇНСЬКІ ПОХОРОННІ ЗАВЕДИНИ

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятелі чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та погребних хрестів до

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS
9709-111 Ave., Edmonton, Alta.
Phones: 422-2331, 424-1633, ZEnith 0-7121, 422-2311
Філії в таких містах Алберти:
VEGREVILLE, LAMONT, VILNA, SMOKY LAKE, MYRNAM, MAYERTHORPE, WILDWOOD.
В. М. Смолик, управитель.

ЛИСТ ДО МЕЙОРА ДЗЮБИ У ЗВЯЗКУ З ВИПАДОМ ЖОСЕФА ЗУКЕНА

Вінніпезький відділ Комітету Українців Канади, за підписами голови М. Новицького і секретаря С. Роґатинського, написав листа до мейора Вінніпеґу Степана Дзюби у звязку з протестом комуністичного члена міської ради Зукена проти вивішення українського національного прапора в часі Українського Тижня. Відділ КУК пише:

Вістка про нагальну атаку радного Зукена проти проголошення Українського Тижня в Вінніпеґу була прийнята членами нашого комітету за всіхну українською громадськістю Вінніпеґу з глибоким обуренням.

Комуністична повязаність п. Зукена не дає йому права публічно перекручувати історію України, якої незалежність була 50 років тому офіційно визнана одноголосно членами-державами Центральних Потуг і Великою Антантою часів першої світової війни.

Алдермен Зукен знає добре, що в часі мирового конфлікту, який був підписаний з Українською Народною Республікою в Берестї Литовському в січні 1918 року, уряд Леніна в Москві був зарепрезентований на тій же мировій конференції окремою делеґацією під проводом Лева Троцького і вони також визнали незалежність України.

Алдермена Зукена треба теж справити, що ніколи в часі другої світової війни збройні відділи Гітлера не вживали нашого українського прапору, коли атакували Україну. Військова окупація України Гітлером принесла українському народові найбільше знищення в повітній історії, яке рівняється хіба тільки з тими втратами, що їх зазнав український народ під час жорстокого політичного голоду в 1930-33 роках за режиму Сталіна.

Пересилаючи це ствердження Вашій Достойності, хочемо висловити Вам особисто і міській раді щирий жаль з приводу цього нечуваного випадку.

Вінніпеґ проти високих оплат для метро

Після довгої і гарячої дискусії міська рада міста Вінніпеґу рішила здержати випадку призначеного Вінніпеґові грошового вкладу для метропольітального уряду. Ця справа має бути представлена для розгляду провінціяльному маніторському урядові. В часі дискусії посадник Степан Дзюба заявив, що метро призначило для Вінніпеґу пять мільйона доларів більше ніж воно мало право призначити.

Бомба в поштовій скриньці

Під час випорожнювання поштової скриньки з листів на монтреальському передмісті Монт Роял знайдено 27 лютого сильну саморобну бомбу.

Поліція що бомбу увешкідливила, а представник поліції заявив, що її могла підкласти відома в Монтреалі терористична організація.

Коли б ця бомба була вибухла, вона могла поранити демонструючих поблизу робітників одної фабрики, що вийшли на страйк. На щастя, до того не дійшло. Зате демонструючі страйкарі наробили багато шкоди, повибивавши вікна в різних крамницях і поламавши чимало вуличних знаків.

Новий шеф поліції в Ст. Вітал

Шеф поліції, сусідуючого з Вінніпеґом міста Ст. Віталь, Едмунд Стенлі, подався до димісії і на його місце на значевого його помічника, інспектора Ф. Парксона. Перший рік його праці на новому становищі буде пробним роком. Чому уступив Е. Стенлі, досі невідомо.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Пошукуємо кваліфікованих працівників до праці в бюрі Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців.

Вимоги: знання бюрової праці, знання принаймнемі двох мов (української та англійської, інші побажані, але не конечні) для того, щоб можна було вести в тих мовах кореспонденцію, знання машинописання, готові і готівні працювати чи то на терені Вінніпеґу чи Торонто, в залежності від того, де буде приміщуватись бюро.

Всіх заінтересованих просимо вносити письмові зголошення із заподаним кваліфікацій, дотеперішнього місця праці, поданим прізвищ і адрес принаймнемі трох відомих в нашому громадському житті осіб, які б могли подати оцінні про зголошених, та вимоги нагороди не пізніше до дня 25-го березня 1968 року, на адресу:

Mykola Plawiuk
P. O. Box 12,
Ancaster, Ontario

УКРАЇНСЬКА МОВА РІВНОРЯДНА МОВА В МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Сенат Манітобського університету проголосив умовин допущення до університетських студій на рік 1968-1969. Між модерними мовами, що їх вимагається для вступу на університет, названо вперше українську мову поруч англійської, французької, німецької, як рівнорядний предмет. Це зокрема торкається студентів, що задумують вписуватися на факультет гуманістичних і математично-природничих наук (Арts and Science). Для на архітектуру та інші факлультети. Українознавство в Манітобському університеті можна студіювати як головний або побічний предмет (major or minor) в Арts, і в теа і для магістерії (М. А.). В половині квітня відбудуться дипломові іспити з української мови, а в місяцях липні й серпні курс лекцій 121 української мови для вчителів і студентів. Курс буде повністю кредитований і визнаний не тільки Манітобським, але й іншими університетами.

КНИГА У СТОРІЧЧЯ „ПРОСВІТИ"

З нагоди Ювілейного Року Матернього Товариства „Просвіта", яке було основане у Львові 8 грудня 1868 року, Читальня „Просвіта" — найстарша установа, що носить цю почесну назву у Вінніпеґу і мабуть в цілій Канаді — видає своїм членам „історію Просвіти" — окрему, понад 300 — сторинкову книжку. Цим чином Читальня Просвіти у Вінніпеґу, що вже 50 років діє, Управи з перед кількох років, затвердженку опісля Загальними Зборами та вишановує 100-річний Ювілей Матернього Товариства, яке у мірі спричинилася до національного, культурного і економічного росту нашого народу так в Україні як і поза нею.

Книжка ця появиться лішом цього року. Вона буде відзбитною, книги, що її видала „Просвіта" у Львові з нагоди свого 60-річчя, написав проф. Степан Шах (Ст. Перський), колишній довголітний секретар Матірного Товариства „Просвіта" у Львові.

Крім цього книга обійме тяжке написану ред. Степаном Волинцем історію „Просвіти" від 1932 до 1939 року, щебто до часу ліквідації і совєтськими наїздниками на Західну Україну, окрем ж й додаток про всі Товариства Просвіти і Народні Доми в Україні, вишиснені п. А. Господин, та буде ілюстрована знимками з життя в Україні і поза нею. Книга має понад 300 сторінок.

Тому, що книга друкується в невеликому числі, а проситься всі Товариства „Просвіти", національні організації та всіх українців, що інтересуються нашим минулим, стати передплатниками цієї книги, якої ціна в передплаті виносится 3.50 дол. Замовлення з грішми можна надсилати на адресу:

Ukrainian Reading Ass'n
„Prosvita"
667 Flora Avenue, Winnipeg 4.
Manitoba, Canada.

ЯРОСЛАВ СЕМЧИШИН ОЧОЛИВ ЛМКЛЮБ

На Загальних зборах Літературно Мистецького Клюбу у Вінніпеґу, що відбулися 25 лютого 1968 р., у приміщенні зали бібліотеки Читальні „Просвіта", після звіта і дискусії, вибрано одноголосно на голову ЛМКлюбу Ярослава Семчишина, відомого в Канаді діяча на культурній ниві. Ярослав Семчишин — директор Українського Театру у Вінніпеґу, голова Ради Народного Мистецтва за Манітобу, орґанізатор і учасник літературно-мистецьких та культурно-національних імпрез. Хоч Ярослав Семчишин уродженець Канади, але йому може позазадити кожен, хто бажає українському клюбу в кому дорогі справи української культури. Надіємося, що під його енерґійним керівництвом ЛМКлюб оживе й заяктивіює своєю працю.

До Управи вибрали: Роман Коваль — заступник голови, Галина Мухин — секретар, Оксана Розумна — скарбник, Леонид Молодожанин, Ірина Мартинець, Степан Сенайко — члени, Віктор Денека, Володимир Северненко і Микола Гнатів — Контрольна Комісія.

Збори проходили в теплій атмосфері. Після закінчення офіційної частини дружні розмови продовжувалися при каві. Члени нової управи складали свої пропозиції та обговорювали можливости Клюбу на майбутнє.

ДВАДЦЯТА ЮВІЛЕЙНА ШЕВЧЕНКІВСЬКА СЕСІЯ — УВАН у Канаді взаимствує свою двадцяту

ЮВІЛЕЙНУ ШЕВЧЕНКІВСЬКУ СЕСІЮ

в неділю, 10 березня 1968 р., в Українському Народному Домі, в годині 2:30 по полудні. В програмі Сесії — крім офіційної частини, вручення Срібної Шевченківської Медалі й Шевченківських Грамот УВАН — відбудеться гуртова дискусія — панель на тему **„Шевченкове гасло: „У чужому научайтесь, й свого не цурайтесь" та проблема самозбереження української спільноти в Канаді".**

Участь у панелі приймають: пані Ольга Войценко й Оленка Негрич та панове радний Слав Ребчук, Юрій Джуравель та Олег Герус, професор історії в Манітобському університеті. Модератор: д-р М. І. Мандрика.

На цю Сесію запрошується всіх дорогою шановне Громадянство. Оскільки попрошень не висилається. Українські організації й установи прохається здержатися в той час від імпрез.

Президія УВАН у Канаді

УВАН ПАМ'ЯТІ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА

Вінніпеґ. В неділю дня 25-го лютого в приміщенні УВАН відбулося вшанування УВАН для вшанування пам'яті видатного українського поета й літературного критика Євгена Маланюка. Зібрання відкрито і провадженим голова — проф. Яр. Рудницький. Приявні вшанували пам'ять спочилого вставанням з місць і одноховливою мовчанкою.

Доповідь про життя й творчість поета зробив д-р М. І. Мандрика; на закінчення він прочитав два свої вірші присвячені Маланюкові, один із 1965 р. з часу перебування Маланюка в столиці українців Канади, а другий — подзвінне на його смерть. Спогадами про Маланюка поділилася з приявними пані Катерина Антонович.

Поради на час тривоги:

Харчі в бляшанках, або щільно накритих горшках не можуть бути заражені радіоактивним опадом. Їх треба добре обмити, заки будете їх відкривати, тоді харчі, що є всередині, будуть нешкідливі для вашого здоровя.

METRO EMERGENCY MEASURES
1767 Portage Avenue,
Winnipeg 13, Man.
Телефон: 888-2351.

ДМИТРО ГНАТЮК І СЕСТРИ БАЙКО У ВІННІПЕҐУ

Нас повідомляють, що 15 квітня цього року запостить з України до Канади на три тижневу концертову поїздку: співак Дмитро Гнатюк та трьо-сестри Байко. Концерти відбудуться в Монтреалі, Торонті, Віндзорі, Форт Вілям, Вінніпеґу, Едмонтоні та Ванкувері.

Дмитро Гнатюк, відомий співак Київського Державного Театру Опери і Балету, виступав в численних родях в операх Лисенка, Гулака — Артемовського, Мейбуля, Чайковського, Россіні, Ваґнера, та ін. Він відбув успішні поїздки по Чехословаччині, Угорщині, Польщі, Данії, Ісляндії, Австралії, та країнах Африки.

Сестри Байко (Ніна, Марія, Даниїла) — солістки Львівської Фільгармонії — втішаються великою популярністю в Україні, і поза кордонами. На Шостому Всесвітньому Фестивалі молоді і студентів у Москві, сестри Байко здобули перше міжнародне визнання і золоту медалю.

Сергій Радчук
ЛЮБОЛЯТ І ПОЛЯТ
Sergey Radchuk, LL.B., LL.M.
Suite 300
209 Notre Dame Avenue
(at Portage Ave.)
WINNIPEG 2, MANITOBA
Telephone: 942-6440

КРАЙОВІ І КАНАДІЙСЬКІ СПРАВИ
ІМІҐРАЦІЇ, Шіфкарти, Пашпорти, Громадянські папери, МЕТРИКИ зі Старого Краю, Старечі Пенсії, Тестаменти, Пакунки в Україну, Польщу, Аскурації Домів, Авт. і т. п.
DMYTRO OSTAPEC,
Notary Public,
416 Main St., 706 McIntyre Bl.
Winnipeg 2, Man., Ph. 943-3617

СТАРОКРАЄВА НОРСА
Повідомляю Вас, що я лічу ріжні залежності недуги, ревматизм, жолудкові недуги, біль крижей і подагриня. Дбаю ручні масаж, ставлю банки й електричні огріви, та жіночі недуги й на аборциї. Також зглаживо ніси. У суботи 8 неділю не приймаю.
Mrs. J. H. BABARABOWICH
519 Dominion St.
Winnipeg 10, Man.
Telephone BP 5-1717

ТРЕБА
ДІВЧАТ — ЖІНОК
Електритна Пошта—краща платня навчання
ФРИЗУРИ ВОЛОССЯ (Геперсіїн)
є більше місць для учіннчих фризіярів ніж можемо заповнити. Ніколи перед тим не було такої нагоди для амбітних дівчат.
Пишіть по безплатний катальоґ:
MARVEL BEAUTY SCHOOL,
100 Donald St., Winnipeg, Man.
Відділи в Ріджайні, Саскатуні і Торонто.

ДОПОВІДЬ ПРО БЕРЕСТЕЙСЬКИЙ МИР

В пятницю, 23-го лютого, відбулось в домі Читальні „Просвіти" у Вінніпеґу доповідь про Берестейський мир. Цією доповіддю відмічено 50-річчя заключення й підписання Берестейського мирного договору. Ця доповідь відбулась з рамені культурно-освітньої комісії при читальні „Просвіти" і Товариства Сприяння УНРаді у Вінніпеґу. Доповідь виголосив д-р С. Волинець. Після доповіді відбулась цікава дискусія.

МІСИЙНА ОКРУГА У.Г.П.Ц.К. ВІННІПЕҐУ І ОКОЛИЦЬ

Управа Місійної Округи У.Г.П.Ц.К. Вінніпеґу і Околиць

повідомляє

що під час Великого Посту відбудуться в Українських Православних Церквах міста Вінніпеґу

ВЕЛИКОПОСНІ БОГОСЛУЖЕННЯ - ПАСІ РАЗОМ З МІСИЙНИМИ ПРОПОВІДЯМИ

Співатиме хор студентів богословів Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Порядок згаданих Великопосних Богослужень-Пасій, такий:

В Церкві Всіх Святих — Транскона —
Неділя Православія — 10-го березня, ц. р., год. 5.00 по пол. — Проповідуватиме Всеч. о. Д-р С. Сасс.

В Катедрі Пресвятої Тройці — Вінніпеґ —
Неділя Хресної-покліпна — 24-го березня, ц. р., год. 7.00 веч. — Проповідуватиме Всеч. о. В. Василів.

В Церкві Св. Архистратига Михаїла — Вінніпеґ —
Неділя четверта Св. Великого Посту, 31-го березня, ц. р., год. 7.00 веч. — Проповідуватиме Всеч. о. І. Стус.

В Соборі Св. Покрови — Вінніпеґ —
Неділя п'ята Св. Великого Посту, 7-го квітня, ц. р., год. 7.00 веч. — Проповідуватиме Всеч. о. Е. Труфин.

oooooooooooo

ГОВІННА ДУХОВЕНСТВА, ЇХ РОДИН, СТУДЕНТІВ БОГОСЛОВІВ ТА БАЖАЮЧИХ ВІРНИХ

Відбудеться в середу, 27-го березня, ц. р., в Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі
год. 8.30 ранку: Св. Сповідь
год. 9.30 ранку: Св. Літургія Раніш Освячених Дарів і Св. Причасти.

Проповідь за Св. Літургією виголосить Впреп. о. Протопресвітер Т. Яковкевич. Закликаємо також всіх вірних окремих Парафій на всі згадані вище спільні Великопосні Богослуження-Пасії до кожної Церкви та приймати у свої серця місійні науки.

Одночасно пригадуємо про християнський обов'язок кожного вірного цирої Сповіді під час Великого Посту, як також просимо приступати до Св. Сповіді у своїх Церквах вже в перших наступних тижнях, щоб не спричинювати утруднень під кінець Посту.

Управа Місійної Округи Вінніпеґу і Околиць

Місяць березень з давен-давна присвячений у нас нашому національному генієві Тарасові Шевченкові. Подаємо в тому місяці нашим читачам з постатю того велетня духа. Допоможе вам у цьому книжка видана Видавництвом „Тризуб" під заголовком

З ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В тій книжці читачі знайдуть цікавий матеріял, з якого довідаються про житєвий Шевченка, про його політичні поеми, про Шевченка як мистця, про Шевченка, якого мало знаємо, про жіночі постаті в житті Шевченка і багато інших цікавих матеріялів. Книжка може послужити як джерело для виготовлення доповіді про Т. Шевченка.

Ціна книжки $1.00.

Замовляти її можна в книгарні „Українського Голосу".

CITY BREAD CO. LTD.
Phone JU 9-5765
312 Stella Ave. Winnipeg, Man.
ХЛІБИ — Відома пекарня найсмачнішого
ЖИТНОГО ХЛІБА
та всякого роду БУЛОЧОК.

ПРЯМО З ВІННІПЕҐУ
ПАКУНКИ РІДНИМ В УКРАЇНУ
Українська КНИГА висилає Ваші пакунки з поміти з Вінніпеґу прямо до краю без жодних посередників. Ваші рідні одержують пакунки якнайскорше. Ми маємо товар для заповнення Вашого пакунка.
ВИПРОДАЖ: ПОНЕДІЛОК — ЗАЧИНЕНО ЦІЛИЙ ДЕНЬ. — ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, СУБОТА: 9.00—6.00 ГОД. — СЕРЕДА: 9.00—12.30 ГОД. — ПЯТНИЦЯ: 9.00—8.00 УВЕЧЕР.
overseas parcel division
Ukrainska Knyha 610 BLEECKER AVENUE · WINNIPEG 4 · MANITOBA · CANADA **586-1106**

ПАЧКИ — АСЕНУРОВАНІ!
22 і 43 ФУНТОВІ В УКРАЇНУ, БІЛОРУСЬ І РОСІЮ.
ВИСИЛАЄМО ВСЕ: матеріялом, хустки, шкіряні куртки, взуття, мотоцикелі, машини до прання і інше.
Маємо на складі все до заповнення Вашої пачки. СПЕЦІЯЛЬНУ УВАГУ І ВИБІР ДЛЯ ПОДАРУНКІВ, ЯКІ ОПІКУЮТЬСЯ РІДНИМИ В УКРАЇНІ.
Майже всіма видами нового роду висилома фірма.
Пишіть, телефонуйте, заходьте.
UNIVERSAL PARCEL
929 Main St. Winnipeg 4, Man. Phone 9470085

В УКРАЇНУ
Найкращий подарунок.
Найцінніший подарунок.
ПОДАРУНКОВІ СЕРТИФІКАТИ
ВПОВНІ ҐАРАНТОВАНІ ТІЛЬКИ ПОДАРУНКОВІ СЕРТИФІКАТИ є найцінніші подарунки з країні нів пачки.
ТІЛЬКИ ПОДАРУНКОВІ СЕРТИФІКАТИ дають вашим рідним можливість купувати все, що вони потребують — харчі, одіння, матеріял, взуття та багато інших речей — американського, зхітного - европейського або домашнього виробу — через СПЕЦІЯЛЬНІ ДОЛЯРОВІ КРАМИНИЦІ ВНЕШПОСИЛТОРГ. Ваші рідні це пізнають.
ТІЛЬКИ ПОДАРУНКОВІ СЕРТИФІКАТИ дають вашим рідним можливість купувати все, що вони потребують — харчі, одіння, матеріял, взуття та багато інших речей — американського, зхітного - европейського або домашнього виробу — через СПЕЦІЯЛЬНІ ДОЛЯРОВІ КРАМИНИЦІ ВНЕШПОСИЛТОРГ. Ваші рідні це пізнають.
НЯКОЇ ДОДАТКОВОЇ ОПЛАТИ для висилки чи для відборця.
ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР.
ЗАМОВЛЯЙТЕ ЧЕРЕЗ
INTERTRADE
EXPRESS CORP.
125 East 23rd St.
New York, N. Y. 10010.
Пишіть за безплатним катальоґом.
ВАЖНЕ
АВТОМОБІЛІ
10% ЗНИЖКИ
Зробіть ваших рідних щасливими. Замовте для них автомашину. ЗАМОВТЕ ТЕПЕР і заощадьте багато грошей. Оставайте день замовлення 25 квітня 1968.

REAL ESTATE
МАЄТНОСТІ
НА ПІВНОЧ — НА ПІВДНІ — НА СХОДІ — НА ЗАХОДІ ДОЛИНА ОКАНАҐАН є місце де добре живеться. Переселіться до Вернон, 700 миль на сіїв від Вінніпеґу.
Зверніться до нашої фірми за маєтностями: житлівними, комерційними, молочарськими, фармарськими або „ранчевими". А може ви хочете набути малий сад, або фарму для городництва.
KRIPPS REALTY LIMITED
3003-30th Ave., Vernon, B.C.
Phone 542-2907
Управитель: РОМАН КРИПЯКЕВИЧ „КРИПС".
Можете писати по українському.

CROPO FUNERAL CHAPEL
ОДНО З НАЙНОВІШИХ, МОДЕРНИХ ПОХОРОННИХ ЗАВЕДЕНЬ В ВІННІПЕҐУ, З КАПЛИЦЕЮ НА 500 ОСІБ ВІД НІКОГО НЕЗАЛЕЖНОЮ.
Даємо ОСОБИСТУ, ВВІЧЛИВУ ТА СОЛІДНУ ОБСЛУГУ. Наші ціни ПРИСТУПНІ — відповідні до всяких фінансових ніжок.
Охолоджене провітрювання в каплиці. Подостатком місця на паркування авт поза каплицею.
Радо відповідимо на Ваші запити.
Телефон: JU 6-8044
N. W. Main at Luxton Winnipeg 4, Man.
Thomas B. Cropo — президент

ПОДОРОЖНЄ БЮРО КРУГОМ СВІТУ
Полагоджує всі справи подорожей літаками чи кораблями: візи, квитки, еміґр. папери, індивідуальні та групові.
ACE TRAVEL AGENCY
11554 Santa Monica Blvd., Los Angeles West.
Calif. 90025
Telephones: 879-1452 — 477-7571 or 384-4466 — 389-2950
Офіціяльне представництво на Мексико з звязку з Онвіліздою.
Тихий полагоджуємо продаж-купівлі реальностей, всі роди подорожнечка, пакунки на різних контрах на всі країни. Продаж-купівлі справ і інформації про Арізону, Мексико, і Каліфорнію.
Адреса: P.O. Box 26-018, Los Angeles, Calif., 90026.
МЕЛЬНИК-КОВАЛЬ.